KALEMLERİN RÜZGARI KURUMU

KALEMLERİN RÜZGARI

02

EDEBİYAT DERGİSİ

DOĞA
İnsanın unuttuğu
en eski dil.

ÇOCUK GELİNLER
Bir ömrün yarım bırakılan
hikâyesi.

AKRAN ZORBALIĞI
Sessiz çığlıkları
duyuyor muyuz?

TARİH
Geçmişten süregelen
doğa sorunları.

YAPAY ZEKÂ VE EDEBİYAT
Yazarın yerini makine
alabilir mi?

“ Doğayı korumak,
çocukları korumaktır.”

KARÜ YAYINEVİ

EDEBİYAT
DERGİSİ
2026

SAYI
2

KALEMLERİN RÜZGARI

KALEMLERİN RÜZGARI KURUMU

“Rüzgâr sadece eser sanılır;
oysa bazılarına yazmaları gerektiğini fısıldar.”

www.kalemlerinruzgari.com

KALİMELERİN İZİ, RÜZGÂRIN YÖNÜ.

YAZIYLA VAR, RÜZGARLA YOLDAŞ.

Kalemlerin Rüzgarı

Kalemlerin Rüzgarı, edebiyatın yalnızca yazmaktan ibaret olmadığına inanan insanların bir araya geldiği bağımsız bir kültür ve edebiyat topluluğudur.

Kurulduğumuz ilk günden bu yana temel amacımız; kelimelerin değerini bilen, üretimi samimiyetle besleyen yazar, şair ve editörleri ortak bir çatı altında buluşturmaktır. Çünkü biz, edebiyatın kişisel çıkarlarla değil; emekle, duyarlılıkla ve içtenlikle büyüdüğüne inanıyoruz.

Kalemlerin Rüzgarı; yalnızca eser paylaşan bir topluluk değil, aynı zamanda üretimin, dayanışmanın ve ortak düşüncenin sesi olmayı hedefleyen bir oluşumdur. Her satırın hak ettiği değeri görmesi, her kalemin kendi sesini bulabilmesi için çalışıyoruz.

Belki en büyük topluluk değiliz;
ancak samimiyetimiz, üretkenliğimiz ve duruşumuzla *iz bırakmayı* önemsiyoruz.

> *Çünkü biliyoruz:*
> *Bazı rüzgârlar yalnızca esmez,*
> *insanın içinde yaşamaya devam eder.*

Kelimelerin gücüne inanan herkesi bu rüzgâra ortak olmaya davet ediyoruz.

www.kalemlerinruzgari.com

Instagram: @kalemlerinruzgari | X / Twitter: @paragafinsonu

TEMMUZ
AĞUSTOS
EYLÜL

İÇİNDEKİLER

08 AKRAN ZORBALIĞI

- AKRAN ZORBALIĞI, GENÇLERİMİZ, AİLE VE TOPLUM.
- GELİŞİM ÇAĞINDA AKRAN ZORBALIĞI VE ÖNLEYİCİ YAKLAŞIMLAR.

12 ÇOCUK GELİNLER

- GELECEĞİ KARARTILAN ÇOCUKLAR: ÇOCUK GELİNLER
- KANLI TÖRE
- ÇALINAN ÇOCUKLUK

16 YAPAY ZEKA

- MAKİNE SEN Mİ BÜYÜKSÜN? SANAT MI?
- YAPAY ZEKÂ VE EDEBİYAT: KELİMELERİ KİM YAŞATIR?
- GÜCÜN YENİ RENGİ: MAVİ

22 *SAYGI KÖŞESİ*

- NECATİ CUMALI

26 DOĞA

- SEVGİ VE DOĞA
- YOK ETME!

29 TARİH

- DEĞİŞEN YILLAR, DEĞİŞMEYEN FELAKETLER

31 ÖYKÜ

- BEYAZ TAVIN GÜLBANKI BÖLÜM 2

34 RÖPARTAJ

- YAZAR AYŞENUR BİLEK

39 MÜHÜRLÜ ŞİİRLER

- BARIŞ
- CAM KIRIĞI
- KALEME
- SÜRUR

43 KÖŞE YAZILARI

- AMOC: DÜNYA'NIN SONUNU GETİREBİLİR Mİ?
- BEKLEMENİN PARADOKSU

48 EDEBİYAT MAGAZİN

NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ - ELİF ŞAFAK'A AVRUPA'DAN ÖDÜLÜ - 16. KOCAELİ KİTAP FUARI MCFADDEN'I 90 MİLYON SATIŞA ULAŞTI - AHMET ÜMİT'TEN İLK BASKI: "ROMA'NIN BEŞ GÜNÜ" - TÜRK TİYATROSUNUN ACI KAYBI - EVEREST YAYINLARI YARIŞMASI SONANA ERDİ - AHMET BÜKE 12 YIL SONRA YENİDEN RAFLARDA

KALEMLERİN RÜZGÂRI EDEBİYAT DERGİSİ

KATKIDA BULUNAN YAZARLAR

ESRA KARALI
ALİ YURTSEVEN
NEZİR OĞUŞ
SERHAT AYGÜN TÜFEÇİ
YUNUS ÖZSAN
İREM ORUÇ
BİRSEN EKER
NİHAL ALKAN
AYŞENUR BİLEK
HACER ÖZKARA
BÜŞRA DEMİRTAŞ
SİNAN CANPOLAT
SEYİT BERKER AYDOĞAN
OĞUZHAN KUŞ
YELİZ DENİZ BOGUÇANİN
İBRAHİM ŞAŞMA
ELİF ESİNTİ
SIDIKA ÇAL ARSLAN
KÜBRA BAYRAKTAR

EDİTÖR ŞEFİ

KÜBRA BAYRAKTAR

EDİTÖR

NEZİR OĞUŞ

SANAT YÖNETMENİ

YUNUS ÖZSAN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

SİNAN CANPOLAT

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OĞUZHAN KUŞ

WWW.KALEMLERİNRUZGARİ.COM

İNFO@KALEMLERİNRUZGARİ.COM

EDİTÖR ŞEFİ

Kübra Bayraktar, 1992 yılında İstanbul'da doğdu. Trakya Üniversitesi mezunudur. Öğretmenlik ve uzlaştırmacılık mesleklerinin yanı sıra, hayatını kelimelerin izini sürmeye adamış bir edebiyat tutkunudur.
Kadının sabrını, annenin şefkatini ve insan hikâyelerinin derinliğini şiirin süzgecinden geçirerek anlamaya çalışır. Ona göre edebiyat; yalnızca okunacak bir sanat değil, yaşanacak bir hakikattir. Bugün Kalemlerin Rüzgârı Dergisi'nin Editör Şefi olarak, her satırda insanı insana anlatan o kadim sesi aramaya devam etmektedir.

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Oğuzhan Kuş, 1999 yılında Ordu’da doğdu. Tarih öğretmeni ve yazardır. Lisans eğitimini Gaziosmanpaşa Üniversitesi’nde tamamladı. Çocukluk yıllarından itibaren süregelen okuma tutkusunu zamanla yazarlığa dönüştüren Kuş, tarih ve edebiyat alanlarında üretimlerini sürdürmektedir. Kalemlerin Rüzgarı markasının kurucu ortaklarından olan yazar, aynı zamanda Kalemlerin Rüzgârı Dergisi Genel Yayın Yönetmeni olarak edebiyat dünyasına katkı sunmaya devam etmektedir.

SİNAN CANPOLAT

Sinan Canpolat, 1996 yılında Sivas'ta doğdu. Dokuz Eylül Üniversitesi mezunudur. Şiir ve edebiyata duyduğu ilgiyi yıllar içinde üretime dönüştürerek kendi kalem yolculuğunu oluşturdu.
Eserlerinde aşk, özlem, yalnızlık, umut ve mücadele temalarını işlerken, yaşamın bıraktığı izleri samimi bir dille anlatmaktadır. Ona göre edebiyat, yalnızca yazılan değil; insanın kendini ve hayatı anlamlandırma çabasının bir yansımasıdır.
Canpolat, aynı zamanda Kalemlerin Rüzgârı Edebiyat Topluluğu'nun kurucusudur ve çalışmalarını edebiyatın insanları bir araya getiren gücüne katkı sunma amacıyla sürdürmektedir.

NEZİR OĞUŞ

Şair ve yazar Nezir Oğuş, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Biga İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Uluslararası İlişkiler bölümünde lisans yine ÇOMÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü Uluslararası İlişkiler bölümünde yüksek lisans eğitimini tamamladı. Yazar halen Kırklareli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Uluslararası İlişkiler alanında doktora düzeyinde eğitimine devam etmektedir. Hindistan, Kamu Diplomasisi, Yumuşak Güç, Asya-Pasifik, Hindistan-Çin İlişkileri ve Dış Politikaları, ABD Dış Politikası, Rusya Dış politikası, Enerji ve Dış Politika, Keşmir sorunu alanlarında uzmanlaşmaya yönelik yoğun araştırmalar yapmaktadır. 2021'de Soğuk Savaş Sonrası ÇİN-HİNDİSTAN İlişkileri kitabı yayınlandı ve kitap büyük bir okur kitlesine ulaştı. Ömür boyu öğrenme ilkesine inanan yazarın uluslararası ilişkiler çalışmalarının yanı sıra edebiyat bilhassa şiir türüne olan ilgisi ve çalışmaları sürmektedir. Bu kapsamda Yüreğimin Ezgisinde Şiirler , Nehire Sevdalı Şiirler şiir kitapları yayınlandı.

AKRAN ZORBALIĞI, GENÇLERİMİZ, AİLE VE TOPLUM

Akran zorbalığı, günümüzde çocuklarımızın ve gençlerimizin karşı karşıya kaldığı en büyük sorunlardan biri hâline gelmiştir. Yıllar boyunca televizyon kanallarında şiddet içerikli film ve diziler izlendi. Bazı yabancı yaşam tarzları, "özgürlük" adı altında gençlere örnek gösterildi. İstediğini yapan, aile sözünü dinlemeyen ve gücü elinde bulunduran kişilerin başarılı ve güçlü olduğu algısı oluşturuldu. "Benim çocuğum özgüvenli olsun" düşüncesiyle, zaman zaman başkalarına zarar verebilen bireylerin yetişmesine de zemin hazırlandı.

Oysa öz güven; saygısızlık, sevgisizlik ve anlayışsızlık demek değildir. Gerçek öz güven, kendine yetebilen, ayakları yere sağlam basan, vatanına ve milletine faydalı bireyler yetiştirmektir.

Eskiden otobüslere bindiğimizde yaşlılarımıza, hastalarımıza ve hamile kadınlara yer verirdik. Bugün ise bazı gençler, "Ben de bir bireyim, neden yer vereyim? " diyebiliyor ya da uyuyormuş gibi davranabiliyor. Peki, bize ne oluyor? Nasıl böyle olumsuz bir değişim geçiriyoruz?

Bugün bunun sonuçlarını daha açık şekilde görüyoruz. Bazı gençler, annesini ve babasını küçümseyerek, dışlayarak ya da fiziksel ve psikolojik baskı uygulayarak kendisini güçlü göstermeye çalışıyor. "Ben senden güçlüyüm" anlayışı; aile, kardeşlik ve arkadaşlık duygularının önüne geçiyor. Bu anlayış zamanla akran zorbalığına dönüşüyor.

Oysa gerçek güç, birini korkutmakta değil, onu koruyabilmektedir. Gerçek cesaret, zayıf gördüğünü ezmekte değil, ona destek olabilmektedir. Akran zorbalığı sadece mağdur olan çocuğu değil, zorbalık yapan çocuğu ve ailelerini de olumsuz etkileyen ciddi bir problemdir.

Bu nedenle ailelere, öğretmenlere ve toplumun tüm bireylerine önemli görevler düşmektedir. Çocuklarımıza sevgi, saygı, merhamet ve empati duygularını aşılamalıyız. Onlara insanın değerinin gücünden değil, karakterinden geldiğini öğretmeliyiz. Ayrıca "hayır" sözünün anlamını bilmelerini, her istediklerinin hemen gerçekleşmeyeceğini ve istekleri uğruna sorun çıkarmamaları gerektiğini de öğretmeliyiz.

Her istediği alınan ve sınır konulmadan büyütülen çocuklar ile gençler, ilerleyen süreçlerde ailelerine büyük sorunlar yaşatabilmektedir. Sürekli karşılanan istekler zamanla daha büyük ve yerine getirilmesi zor taleplere dönüşebilmekte, hatta anne ve babalarına yönelik psikolojik veya farklı türlerde zorbalıklara kadar varabilmektedir. Buna bir an önce dur demeliyiz.

Unutmayalım ki bugün bir arkadaşını inciten çocuk, yarın toplumun huzurunu bozan bir birey olabilir. Bugün bir arkadaşını koruyan çocuk ise yarının vicdanlı, adaletli ve örnek insanı olacaktır.

Çocuklarımızı ve gençlerimizi zorbalığın değil; sevginin, saygının, merhametin ve kardeşliğin yanında olmaya davet edelim. Çünkü onlar bizim geleceğimizdir. Geleceğimizi korumak için hep birlikte sorumluluk almalı ve çocuklarımıza doğru değerleri kazandırmalıyız.

GELİŞİM ÇAĞINDA AKRAN ZORBALIĞI VE ÖNLEYİCİ YAKLAŞIMLAR

Yıllardır toplumumuzun gündeminde olan ve yaşamımızın bir parçası haline gelen akran zorbalığı, bir veya birden fazla çocuğun, kendilerini savunamayacak durumdaki bir akranına yönelik kasıtlı, tekrarlayıcı ve güç dengesizliği içeren fiziksel, sözel, sosyal, cinsel ya da siber saldırgan davranışlarıdır.
Akran zorbalığı, bir çocuğun bir veya daha fazla akranı tarafından tekrar tekrar ve kasıtlı biçimde kötü muameleye maruz kalmasıdır. Akran zorbalığı, en sık olarak ilkokul ve ortaokul çağlarındaki öğrencilerde gözlemlenir. 6-11 yaş arası çocuklarda, sosyal etkileşimlerin yoğunlaştığı bu dönem, zorbalık davranışlarının ilk belirtilerinin ortaya çıktığı bir zaman dilimidir.

Dan Olweus (1931-2020), akran zorbalığı ile ilgili ilk sistematik ve bilimsel çalışmaları gerçekleştiren araştırmacıdır. Olweus, 1970'lerde akran zorbalığının görülme sıklığını, türlerini ve nedenlerini inceleyen çalışmalara başlamış ve 1973'te bu alandaki ilk bilimsel yayın olarak kabul edilen 'Aggression in the Schools Bullies and Whipping Boys' isimli kitabını yayımlamıştır.
Akran zorbalığı genellikle şu üç özellik üzerinden tanımlanır: niyet, tekrar ve güç. Zorbalık yapan kişinin amacı, fiziksel şiddete ya da incitici söz veya davranışlara başvurarak karşısındaki kişiye acı çektirmektir. Zorbalar, bu tür davranışları sürekli tekrarlar. Erkek çocukları daha çok fiziksel zorbalığa maruz kalırken, kız çocuklarının psikolojik zorbalığa maruz kalma olasılığı daha yüksektir.
Akran zorbalığı, tek bir olaydan ziyade bir davranış örüntüsüdür. Zorbalık yapanların genellikle yüksek bir sosyal statü ya da güce sahip olan; daha iri, daha güçlü veya popüler olarak algılanan çocuklar oldukları görülmektedir.
En savunmasız durumdaki çocukların akran zorbalığına maruz kalma riski daha yüksektir. Bunlar genellikle ötekileştirilen topluluklara mensup çocuklar, aileleri yoksul olan çocuklar, farklı cinsiyet kimliklerine sahip olan çocuklar, engeli olan çocuklar ya da göçmen ve mülteci çocuklardır.
Akran zorbalığı hem yüz yüze hem de çevrimiçi ortamlarda gerçekleşebilir. Siber zorbalık genellikle sosyal medya, SMS veya anlık mesajlaşma uygulamaları, e-posta veya çocukların etkileşimde bulunduğu çevrimiçi platformlar üzerinden gerçekleşir. Ebeveynler çocuklarının bu platformlarda ne yaptığını her zaman takip edemeyebilir. Bu nedenle, çocuğun zorbalığa maruz kaldığını anlamak zor olabilir.

Akran baskısı, özellikle ergenlik döneminde, uyuşturucu kullanımının başlatılmasında önemli bir katkı olarak kabul edilmektedir. Bu, nikotin ve alkol dahil olmak üzere çeşitli maddeler için gösterilmiştir. Profesyonel Koçlukta özellikle bu konu hassas ve önemlidir. Gelişim aşamasındaki bir bireyin motivasyonunu kaybetmesi ve öz güvenin yitirmesi ileriki yaşamında ciddi psikolojik davranışsal bozukluklara yol açabilir. Koçluk yaklaşımında, mağdurun öz güvenini yeniden inşa etme ve zorbanın davranışsal köklerini çözmeye yönelinir. Seans aşamasında mağdur çok iyi dinlenmeli, hassas olduğu konularda veya zorbalığa uğradığı süreç çok iyi analiz edilerek eylem planları ona göre atılmalıdır.
Akran zorbalığıyla başa çıkmada kullanılan koçluk stratejileri;
Güvenli Alan Oluşturma, Özgüven ve Sınır Koyma Çalışmaları, Zorbalığa karşı kurban psikolojisinden çıkarılma, Duygusal dayanıklılık olabilir. Bu aşamalarda ebeveyn, aile ve öğrenci koçluklarında uygulanan teknikler daha da önemli ve öne çıkmalıdır.
Akran zorbalığına uğrayan kişi, sakin kalıp zorbaya tepki vermeden ortamdan uzaklaşmalı, yaşananları tarih ve saat belirterek bir kenara veya ajandasına kaydetmeli, durumu derhal okul rehberlik servisine, aileye, polise ve en yakınında bulunan bir yetişkine bildirmelidir.
Akran zorbalığıyla baş etmede en temel kural sessiz kalmamaktır. Çocuğunuzu yargılamadan dinleyin, ona güvende hissettirin ve durumu mutlaka okul rehberlik servisi ile paylaşarak durdurun. Asla karşılık vermesini (şiddetle karşılık vermesini) öğütlemeyin.
Şiddet veya karşılık verme çözüm değil bilakis çözümsüzlüğe giden yolun ilk başlangıcıdır. Zorbalık süreci çözülemez ve devam eden bir sürece girdiği durumlarda zaman kaybetmeden ilgili Emniyet Birimleri” de bilgilendirilmeli ve yasal süreçlerde başlatılmalıdır.

KALBİN GÖZYAŞLARI

Bazı acılar, insanı yaşatmayı öğretir.

ŞİMDİ
kitapyurdu.com'da

%20 İNDİRİMLİ

Her gözyaşı, yeni bir başlangıcın habercisidir...

KARGO BEDAVA | GÜVENİLİR ALIŞVERİŞ | ORİJİNAL ÜRÜN

GELECEĞİ KARARTILAN ÇOCUKLAR: ÇOCUK GELİNLER

Toplumların umudu, yarınların en büyük mirası geleceğimizin mimarı çocuklarımızın sağlıklı ailelerde, çevrelerde, okullarda kısacası yeryüzünün en ücra köşelerinde bile kaliteli yaşama, uygun ve temiz ortama, sağlıklı besinlere, oyun alanlarına ve sürdürülebilir umut dolu yarınlara engelsiz erişim haklarına sahiptir. Yeryüzünün herhangi bir coğrafyasında, ister Afrika'da ister Asya'da veya Avrupa'da olsun her yerde her bir çocuğun bu temel haklarının korunması ve erişebilirlik noktasında bütün engellerin kaldırılması gerekmektedir. Uluslararası hukuk, başta Birleşik Milletler olmak üzere ve Birleşmiş Milletlere bağlı kurumların ve örgütlerin UNICEF, Dünya Sağlık Örgütü gibi kuruluşların kız çocuklarının haklarına yoğun olarak yöneldikleri bilinmektedir. Ancak bu kurumların ve kuruluşların uluslararası sistemde caydırıcı ve bağlayıcı rollerini net bir şekilde oynaması gerekmektedir. Bu bakımdan gerek ulusal gerekse de uluslararası tahammüllerin uluslararası örgütlerin birbirleriyle işbirliği yapma ve birbirlerinden yararlanma noktasında işlevsel olması gerekmektedir. Bu bakımdan çocuk hakları, gerek uluslararası hukukunun gerekse de ulusal hukukun, törelerin, geleneklerin ve yönetimlerin sağladığı faydalı bütün hak ve imkanlar korunarak bilhassa kız çocuklarının sağlıklı bir gelecek inşa etmelerinin yolları aranmalıdır. Kız çocuklarının başta yaşam hakkı, eğitim hakkı, temiz bir ortamda büyüyebilme hakkı ve yarınlarını özgür iradeleriyle inşa etme hürriyetleri gözetilerek çocukların yetiştirilmesi elzemdir

Kız çocuklarının kırsal bölgelerde evde kalkma korkusu bölgelerarası ekonomik sosyal ve kültürel farklılıklar, aile baskıları, sağlık ve eğitim hizmetlerinin eksik olmasından kaynaklı temel yapısal sorunlarla yoğun olarak karşılaştıkları görülmektedir. Kız çocuklarının töre, din, aile, cinsiyet veya ekonomik yoksunluklar nedeniyle sınırlandırılması ve nihayetinde geleceklerinin karartılmasının önüne geçilmesi gerekmektedir. Bu noktada dinler tarihine bakıldığında başta semavi dinler olmak üzere bilhassa İslamiyet'in kız çocukların ve kadınların kölelik sisteminden kurtarılıp eşit/özgür birey konumuna getirildiği ve toplumların günümüzde genelde bu doğrultuda ilerlediği görülmektedir. Uluslararası hukuk kuralları; çocuk haklarını, temel yaşam hakkı ve geleceğin inşası noktasında her devlete, yönetime ve bireye sorumluluklar yüklemektedir. Töreler içerisinde kadınlara ilişkin uygun ve doğru uygulamaların yaşamda tamamen yer edinebilir olması gerekmektedir. Örneğin doğuda çok büyük aşiret kavgaları dahil bir kadının başındaki tülbentti çıkarıp yere atmasıyla kavganın son bulabildiği gibi bazı yerlerde barışın sağlanmasında kadınların öncülük etmektedir. Günümüz sınaî toplumlarında kadınlar eşit emekle eşit ücret alabilmekte ekonomik büyümeye ve üretime katılarak toplumsal üretime ve ekonomik gelişmeye öncülük etmektedir. Fabrikalarda, şirketlerde kadınlar yönetim kademelerinde konumlanmaktadırlar.

Bu noktada kız çocuklarının modern eğitim sisteminde temel haklarından biri olan eğitim hakkına sahip ve geleceklerini özgür/eşit bireyler olarak toplumsal sistemde yer almalarını sağlayan bütün imkânlardan yararlanmaları gerekmektedir. Sonuç olarak günümüzde erken yaşta evlendirilen ve çocuk gelinler olarak adlandırılan temelinde evde kalma korkusu, bölgesel farklılıklar ve kültürel bakış açılarından kaynaklı geçmiş dönemlerde hor görülme ve temel bazı haklarının ellerinden alındığı acı bir şekilde tecrübe edilmiştir. Günümüzde gerek toplumsal sistemlerdeki değişim ve dönüşümler, teknolojinin, iletişim araçlarının modernleşip yaygınlaşması bilgi ve internetin kullanılması, hukuk kurallarının işlevsel duruma getirilmesi ve toplumlarda temelde meydana gelen değişimler neticesinde kız çocuklarının geleceklerini kurma noktasında gerek aileleri tarafından gerekse de toplumsal bakış açılarında eskiye nazaran daha olumlu pratiklerin yoğunlaştığı görülmektedir. Bu noktada kız çocukları fabrikalarda, tarlalarda, okul sıralarında, iş hayatında, politikada neredeyse toplumun her seviyesinde eşit ve adil bir pozisyonda sistemde yer edinmeye başlamıştır. Bu bakımdan çocuk gelinlerin tamamen ortadan kaldırılması ve kız çocuklarının da sistemin imkânlarından yararlanması hususunda başta ebeveynlerin, erkeklerin, toplumsal sistemlerin, törelerin varsa eğitim sisteminin bu noktadaki bütün aksaklıkları giderilmelidir. Gerektiğinde kolluk yardımıyla ve devletin temel organları nezdinde kız çocuklarının bütün hak ve sorumluluklarına erişimi sağlanmalıdır.

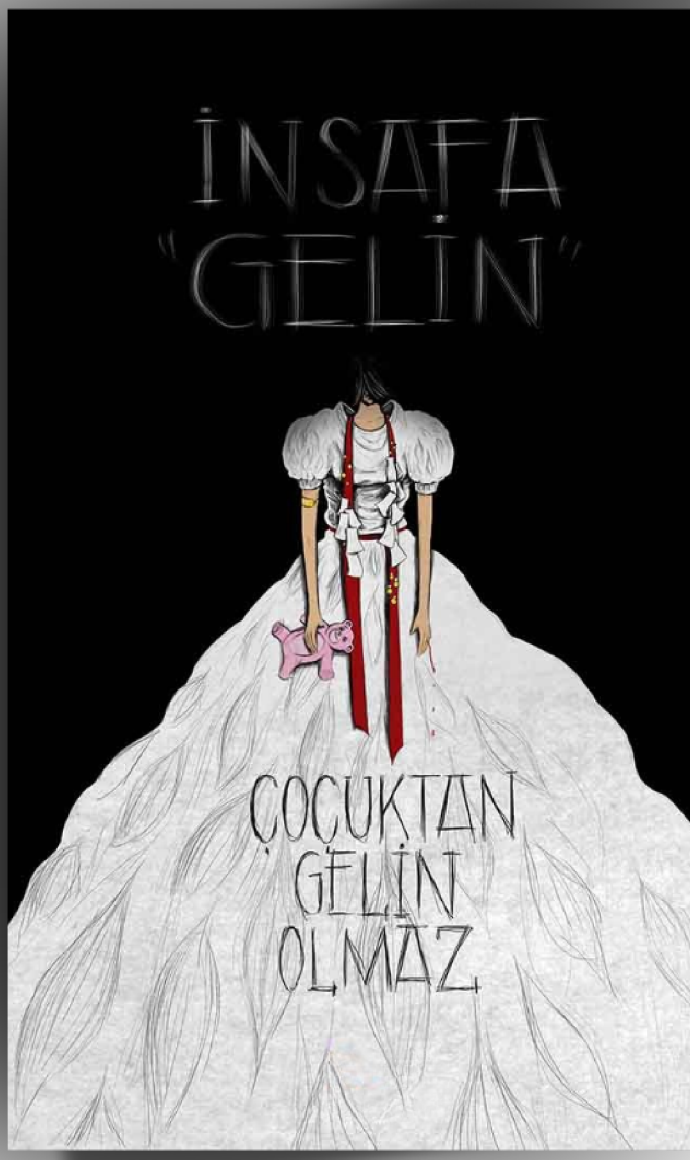

KANLI TÖRE

Bir tabut geçmişti demin taşlıktan
Toprak çamurluydu gök bulutluydu
Ölümü, sevmek mi yoksa başlıktan
Onu taşıyanlar ne çok mutluydu

Eşten dosttan kimdir diye sordular!
Vurdular çiçeği bugün vurdular!

Namus temizlenmiş gönüller ferah
Tetiği çekendir başüstünde şah
Tabuttan ses gelir ah sevdiğim ah
Ecel bunu duydu yol bunu duydu

Cesedin üstüne kefen sardılar!
Vurdular çiçeği bugün vurdular!

Sevgilim hüzünle yollara bakma
Toprağıma bir gözyaşı bırakma
Sakın başucum da duaya kalkma
Melekler avcuma Fâtiha koydu

Beni mevlit diye diye andılar!
Vurdular çiçeği bugün vurdular!
Gelen geçen bir kimsesiz sandılar!
Beni neden beni neden vurdular?

Gelen geçen bir kimsesiz sandılar!
Beni neden, beni neden vurdular?

S. A. Tüfekçi

ÇALINAN ÇOCUKLUK

Tozu alınmamış düşler gibi durur pencere önünde,
Oyuncakla oynaması gerekirken sessizce bakar göğe.
Gülen gözlerle hayata bakarken hayalleri çalınmış;
Adını unutmuş sanki, gökyüzüne şikâyet eder çocukluğunu.

Elleri kalem tutmalıydı oysa okul sıralarında,
Kitap sayfalarında umut açmalıydı gözlerinde.
Masum gülüşleri usulca sokaklara taşmalı,
Umutla hayalleri özgürce yarına ulaşmalı.

Hiçbir gelinlik örtemez eksik kalan çocukluğunu,
Gelenekler susturmamalı bir kalbin en saf mutluluğunu.
Çocuk oyun demektir; merak, masal, hikâye demektir.
Taşınacak yük değil, kendi yolunu seçme hakkı demektir.

Çocukluk bir kez yaşanır; insan kendi hikâyesini yaşar.
Küçücük yüreğine gelinlik sığdırılır, ağır bir yük yüklenir.
Masalın en güzel sayfaları kırık kapanmamalı,
Pencereleri yüzüne kapatmadan tek ses olmalı.

Takvim yapraklarından daha hızlı büyütülüyor,
Omzuna okul çantası yerine beyaz gelinlik biçiliyor.
Dünya bir oyuncağın kırılışını duymaz; sağır kalıp sessizliğe bürünüyor.
Henüz çocuk olan birinin hayalinin çalındığı gündür.

Gelin değil, öğrenci olsun; hayalleriyle yaşasın,
Korkuyla değil, umuduyla büyüsün, yaş alsın.
Güven içinde, topraktan filiz veren dallar gibi yaşasın,
Her bir hayali kuşun kanadında göğe erişsin.

Toplum olarak susturulan yarınlara ses olalım,
Hayallerine, karanlıkta kalmış acı dolu yıllara ışık olalım.
Yaşıtları gibi oynasın, gülsün, eğlensin mutlulukla,
Bir çocuğun gülüşü değiştirsin dünyayı, sevgi katsın yıllara.

YUNUS ÖZSAN

MAKİNE SEN Mİ BÜYÜKSÜN? SANAT MI?

Vay arkadaş, bu da mı gelecekti başımıza? Makine mi? Mümkün değil, olmaz öyle şey! İlk itirazım şu: Makinenin duygusu yok. Bir makine gelip de benim işimi elimden alacak öyle mi? Elbette teknoloji gelişsin, hayat kolaylaşsın; buna kimsenin itirazı olamaz. Ama sanatın yerine geçeceğini söylemek bana göre mümkün değildir. Makine araştırma yapabilir, milyonlarca sayfayı birkaç saniyede tarayabilir, farklı kaynaklardan bilgi toplayabilir ve bunları kusursuz bir düzen içinde önümüze koyabilir. Hızlıdır, sistemlidir, yorulmaz. Fakat bütün bunların sonunda ortaya çıkan metne ben "eser" demem. Çünkü eser yalnızca bilgi değildir; insanın kendisidir.

Gerçek eser, onu yazan sanatçının mührünü taşır. Yazarın sevinci, hüznü, öfkesi, özlemi ve yaşanmışlıkları satırların arasına siner. Okur bazen tek bir cümlede yıllarca yaşanmış bir hayatın izini bulur. İşte sanatın büyüsü de burada başlar. Makine ise kelimeleri yan yana getirir. Anlam kurabilir ama ruh kuramaz. Devreleri ısınabilir; fakat yüreği atmaz. Bugün Yapay zekâ şiir de yazıyor, roman taslağı da hazırlıyor, senaryo da üretiyor. Kimileri bunu sanatın geleceği olarak görüyor. Ben ise bunun sanatın değil, teknolojinin başarısı olduğunu düşünüyorum. Çünkü yazarlık yalnızca doğru kelimeleri seçmek değildir. Yazarlık bazen bir çocukluk hatırasının yıllar sonra tek bir cümlede yeniden canlanmasıdır. Bazen kaybedilen bir dostun sessizliği, bazen bir annenin şefkati, bazen de insanın içine oturan tarifsiz bir acıdır. Bunlar programlanamaz; ancak yaşanır.

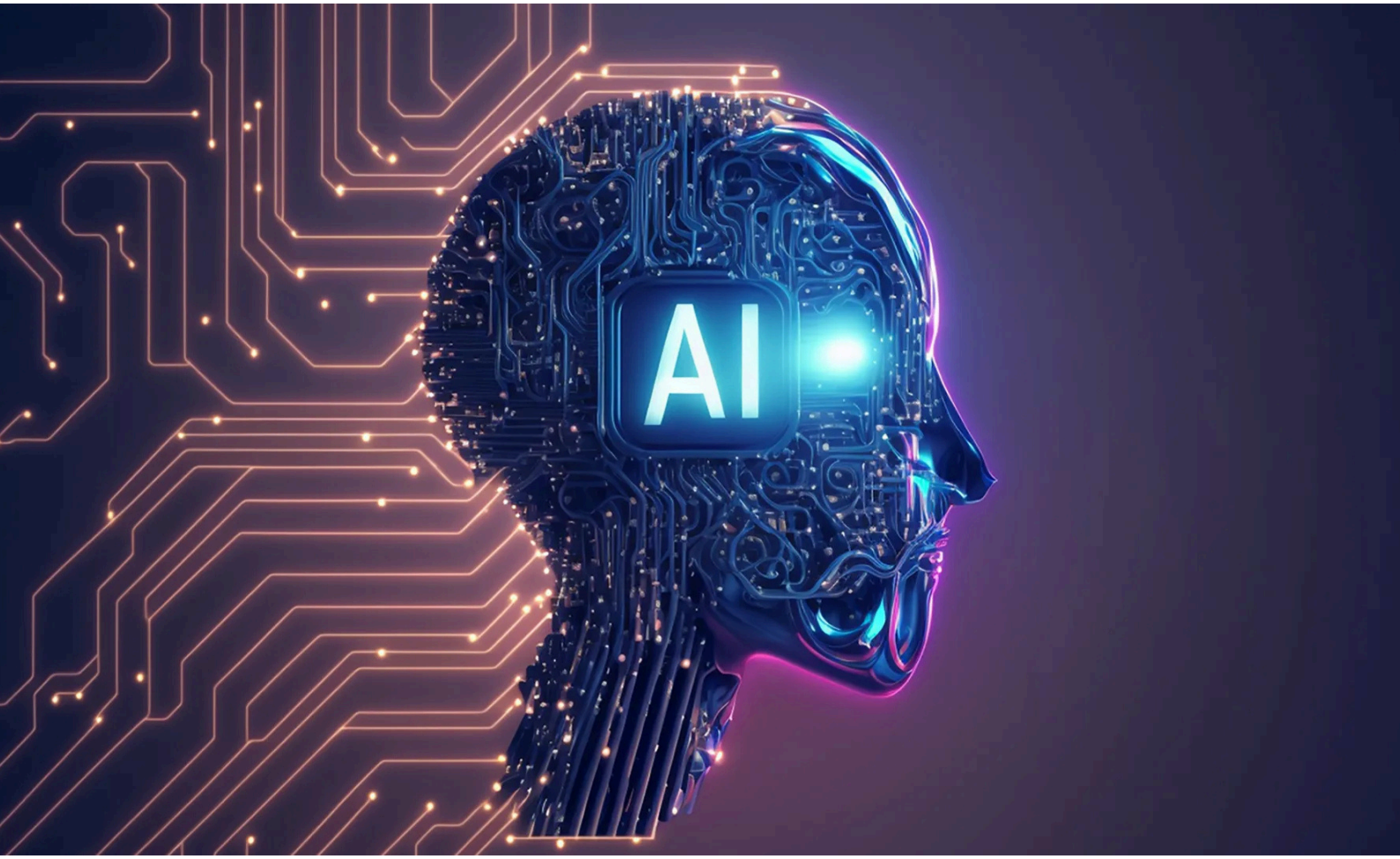

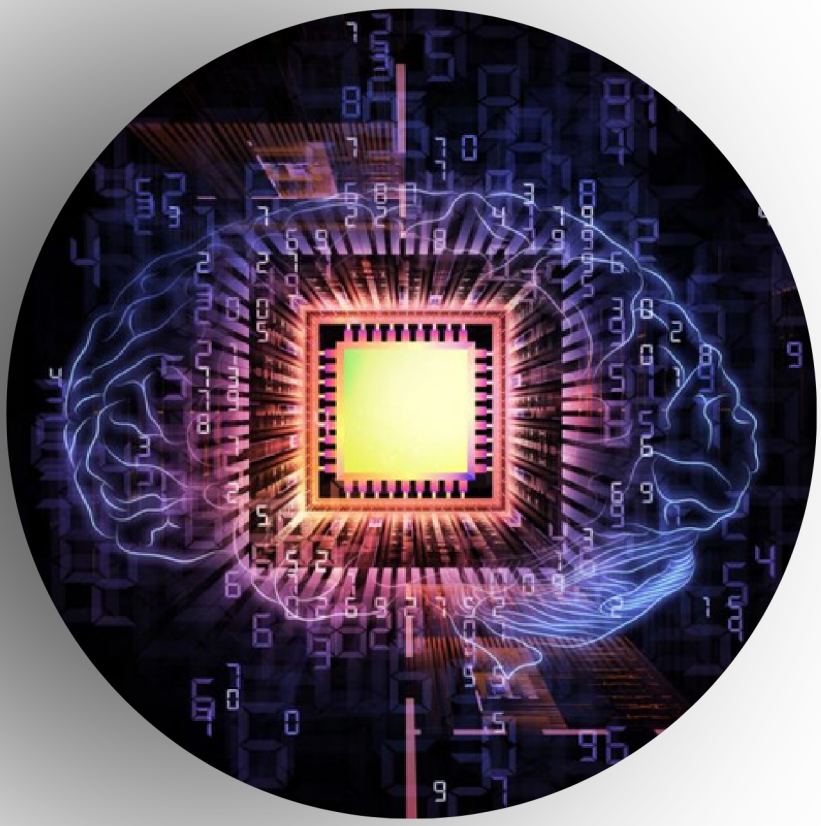

Elbette makineyle bir olmak isteyen varsa olabilir. Buna kimsenin diyeceği bir söz yok. Ben ise sanatçının eserini ortaya koyarken emeğini, alın terini, hatta mecazen kanını ve terini katması gerektiğine inanıyorum.
Çünkü sanat, ancak özgün ve sıcak olduğunda sanattır. İçinde insanın sesi, nefesi ve yüreği yoksa geriye yalnızca düzgün sıralanmış kelimeler kalır.
Her eser, sanatçısıyla birlikte büyür. Onun karakterini, dünyaya bakışını ve vicdanını taşır. Bu yüzden yıllar geçse de yaşamaya devam eder. Nice kitaplar vardır ki yazarı aramızdan ayrılmıştır; ama sesi hâlâ sayfaların arasından bize ulaşır. İşte makinenin yapamayacağı tam da budur. Çünkü makine üretir; insan ise yaşar, hisseder ve ardından yazar.

Belki gelecekte Yapay zekâ en iyi araştırma yardımcısı olacak, kaynak bulacak, yazım yanlışlarını düzeltecek, taslak hazırlayacak. Bunların hepsi mümkündür. Ancak sanatın özü kolaylıkta değil, samimiyettedir. Okuru etkileyen şey kusursuz cümleler değil; o cümlelerin içindeki hakikattir.
Makineye söyleyecek tek bir sözüm var: Sen makinesin; makine olarak kal. Araç ol, yardımcı ol, kolaylaştır. Ama sanatın yerine geçmeye çalışma. Çünkü sanatın mayası insandır. İnsan acısıyla, umuduyla, hayalleriyle ve vicdanıyla eser verir.
Soruyorum öyleyse: Makine sen mi büyüksün, sanat mı?
Benim cevabım belli.
Makine zamanı kazanabilir; sanat ise zamanı aşar. Makine bilgi üretir; sanat insan üretir. Makine hesap yapar; sanat hesap bozup yüreğe dokunur. Gün gelir en gelişmiş yazılımlar da eskir, yerlerini yenilerine bırakır. Ama Yunus Emre'nin bir dizesi, Mevlâna'nın bir sözü, Yahya Kemal'in bir mısrası ya da Sait Faik'in bir hikâyesi yaşamaya devam eder.
Çünkü gerçek eser, insanın yüreğinden çıkar ve başka bir yürekte yeniden hayat bulur. Sanatın büyüklüğü de tam burada başlar.

YAPAY ZEKÂ VE EDEBİYAT: KELİMELERİ KİM YAŞATIR?

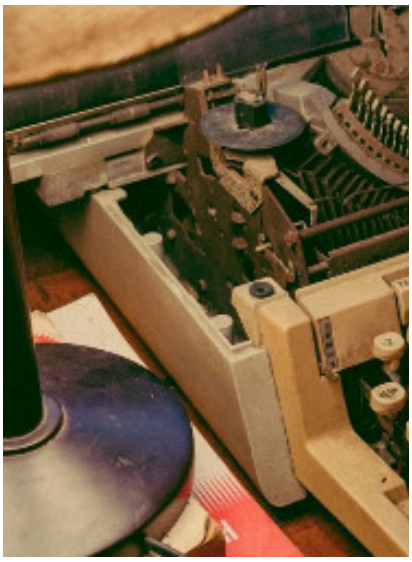

Teknoloji her dönemde hayatımızın akışını değiştirdi. Yazı da bu değişimden payını aldı. Kalemden daktiloya, daktilodan bilgisayara uzanan yolculuk bugün Yapay zekâ ile yeni bir aşamaya ulaştı. Artık birkaç cümlelik bir komutla şiir, öykü ya da makale hazırlanabiliyor. Bu gelişme birçok kişiyi aynı soruyla karşı karşıya bıraktı: Yapay zekâ, yazarın yerini alabilir mi?
Bu sorunun cevabı, edebiyatı nasıl tanımladığımıza bağlıdır. Eğer edebiyatı yalnızca kelimeleri bir araya getirmek olarak görürsek, Yapay zekâ bunu büyük bir hızla başarabilir. Ancak edebiyat bundan çok daha fazlasıdır. Bir metni değerli kılan şey, cümlelerin kusursuzluğu değil, yazarın hayata bıraktığı izdir

Bir insan çocukluğunu, kayıplarını, özlemlerini ve umutlarını yazar. Yazdığı her satırda yaşadığı bir günün izi bulunur..Yapay zekâ ise milyonlarca metni analiz ederek yeni metinler oluşturur. Bilgiyi işler, dili kullanır ve anlamlı cümleler kurar. Buna rağmen yaşanmış bir hayatı hatırlayamaz. Çünkü hiçbir anıyı yaşamamıştır.
Edebiyat, yalnızca bilgiyle kurulmaz. Vicdan, gözlem ve duygu da bu yapının temel taşlarıdır. Bir yazar bazen tek bir cümleyi yazabilmek için yıllarca biriktirdiği hayatı kullanır.

Okuyucu da o samimiyeti hisseder. Bu nedenle aynı konuyu anlatan iki metin arasında büyük bir fark oluşur. Birinde teknik başarı vardır, diğerinde insanın iç dünyasına dokunan gerçeklik bulunur.
Yapay zekâyı yalnızca bir tehdit olarak görmek doğru değildir. Araştırma yaparken zaman kazandırabilir. Farklı bakış açıları sunabilir. Yazım hatalarını fark edebilir ve üretim sürecini kolaylaştırabilir. Ancak düşünme görevini üstlenemez. Karar veren, seçen ve anlam yükleyen kişi yine yazardır.

EDEBİYATIN ÖZÜ İNSANIN DUYGULARIDIR.

*YAPAY ZEKÂ, DUYGUSUZ METİNLERİYLE İNSANIN YERİNİ **ALAMAZ.***

Bugün asıl tehlike teknolojinin gelişmesi değildir. Asıl tehlike, insanın kendi sesinden uzaklaşmasıdır. Herkes benzer cümleler kurmaya başladığında edebiyat zenginliğini kaybeder. Oysa edebiyatın gücü, farklı hayatların farklı dillerle anlatılmasından gelir.

Gelecekte Yapay zekâ daha gelişmiş metinler üretecektir. Buna şüphe yok. Ancak hiçbir teknoloji, insanın acısını, sevincini, pişmanlığını ve umudunu yaşayamaz. Yaşanmayan bir duygu anlatılabilir, fakat hissedilemez. Okur da bu farkı er ya da geç anlayacaktır.

Sonuç olarak Yapay zekâ yazarlığın sonu değildir. O, doğru kullanıldığında faydalı bir yardımcıdır. Kalemin yönünü belirleyen ise her zaman insanın aklı, vicdanı ve yüreği olacaktır. Edebiyatı yaşatan da tam olarak budur. Kelimeler değil, o kelimelere hayat veren insandır.

GÜCÜN YENİ RENGİ: MAVİ

İnsanlık tarih boyunca toprağı, altını ve petrolü paylaşamadı. Gücün yönü değiştikçe uğruna verilen mücadeleler de değişti. Şimdi ise sessiz sedasız yeni bir paylaşım savaşı başlıyor. Adı henüz tam konulmadı ama işaretleri her yerde: Su. Eskiden su, musluğu açınca akan hayati bir ihtiyaçtı. Bugün ise devletlerin, teknoloji şirketlerinin ve yatırım fonlarının uzun vadeli planlarında giderek daha fazla yer bulan stratejik bir güç hâline geliyor. Bana kalırsa gelecek yüzyılların en değerli kaynağı petrol değil; renksiz, kokusuz ve yıllarca su bolluğu yaşayan milletlerce değeri tam anlaşılamayan su olacak. Su krizinden söz edildiğinde çoğumuzun aklına kuruyan göller, çatlayan topraklar ya da iklim değişikliği geliyor. Benim aklıma ise ilk olarak başka bir şey geliyor: Yapay zekâ. İlk duyulduğunda garip geliyor, biliyorum. Sonuçta ekranda birkaç satır yazı görüyoruz

Aslında yapay zekâ ne telefonumuzun içinde ne de bilgisayarımızın ekranında yaşıyor. Biz sadece sonucu görüyoruz. O sonucun arkasında ise dünyanın farklı yerlerine kurulmuş dev veri merkezleri var. Futbol sahalarını andıran büyüklükteki bu merkezlerde binlerce işlemci aynı anda durmaksızın çalışıyor.

Bir bilgisayar suyu nasıl tüketebilir ki?

Aslında yapay zekâ ne telefonumuzun içinde ne de bilgisayarımızın ekranında yaşıyor. Biz sadece sonucu görüyoruz. O sonucun arkasında ise dünyanın farklı yerlerine kurulmuş dev veri merkezleri var. Futbol sahalarını andıran büyüklükteki bu merkezlerde binlerce işlemci aynı anda durmaksızın çalışıyor.

Yapay zekânın su tükettiğini ilk öğrendiğimde ben de şaşırmıştım. Sonra bu konuda yayımlanan araştırmaları okumaya başladım. Karşıma çıkan veriler düşündürücüydü. Büyük dil modellerinin eğitimi sırasında yüz binlerce litre temiz su kullanılabiliyor. Üstelik mesele yalnızca eğitim süreci de değil. Her soru, her görsel, her metin bu dev sistemleri yeniden çalıştırıyor. Araştırmalarda yaklaşık yirmi ila elli soruluk bir sohbetin ortalama yarım litrelik bir su tüketimine karşılık gelebileceği ifade ediliyor. Rakamlar değişebilir; kullanılan sistem değişir, hava koşulları değişir, veri merkezi değişir. Ama değişmeyen bir gerçek var: Dijital dünyanın da görünmeyen bir su ayak izi bulunuyor . Düşündükçe insanın aklına başka şeyler geliyor. Bazen sadece yapay zekâya kibarlığımızdan"Teşekkür ederim." yazıp geçiyoruz. O cümlenin tek başına büyük bir anlamı olmayabilir. Fakat aynı cümleyi milyonlarca insanın, her gün defalarca yazdığını düşündüğümüzde mesele değişiyor. Bir damla suyla susuz kalınmaz belki ama milyonlarca damla bir gölü doldurur ya da boşaltır. Sanırım dijital dünyanın en görünmez bedellerinden biri de bu.

Teknoloji ilerledikçe doğaya daha az bağımlı olduğumuzu sanıyoruz. Oysa tam tersi oluyor. Bulut dediğimiz şey aslında gökyüzünde değil; toprağın üzerine kurulmuş veri merkezlerinde. Yapay zekâ dediğimiz şey de görünmez değil; elektrikle, minerallerle ve suyla çalışan fiziksel bir sistem. Bu yüzden yaşananlar yalnızca çevresel bir mesele değil. Aynı zamanda ekonomik ve politik bir dönüşümün habercisi. Son yıllarda su teknolojilerine yapılan yatırımların artması, su fonlarının çoğalması ve ülkelerin su politikalarını yeniden şekillendirmesi tesadüf değil. Ekonomi her zaman kıt olana yöneliyor ülkelerin su politikalarını yeniden şekillendirmesi tesadüf değil. Ekonomi her zaman kıt olana yöneliyor.

Beni düşündüren başka bir konu daha var. Dünyanın farklı bölgelerinde büyük şirketlerin ve yatırım gruplarının geniş tarım arazileri satın alması artık sıkça konuşuluyor. İlk bakışta bunun sadece üretim amacı taşıdığı düşünülebilir. Fakat toprağın altında bulunan yer altı su kaynakları da o arazinin bir parçası. İşte tam bu noktada insan ister istemez şu soruyu soruyor: Gelecekte asıl değerli olan toprak mı olacak, yoksa toprağın altındaki su mu?

Bugün Afrika'nın ve Güney Amerika'nın bazı bölgelerinde gerçekleşen arazi yatırımlarına bakınca bu ihtimal bana eskisi kadar uzak görünmüyor. Geleceğin sömürgeciliği belki ülkelerin sınırlarını değil, su kaynaklarını hedef alacak.

Bilim insanları yıllardır kuraklıkların artacağını, yağış düzenlerinin değişeceğini ve su stresi yaşayan nüfusun büyüyeceğini söylüyor. Buna bir de giderek büyüyen veri merkezlerinin su ihtiyacı eklenince, bugün küçük gibi görünen sorunların yarın çok daha büyük krizlere dönüşmesi ihtimal dışı görünmüyor. Belki birkaç yüzyıl sonra tarih kitapları petrol çağından sonra su çağını anlatacak. Şehirler su rezervlerine göre kurulacak, ülkelerin zenginliği altın rezervleriyle değil temiz su kapasitesiyle ölçülecek. Bugünün teknoloji şirketleri ise yalnızca teknoloji üreticileri olarak değil, suyu yöneten güçler olarak da anılacak. Elbette bunların hiçbiri kesin bir gelecek değil. Bunlar yalnızca bugünden baktığımda gördüğüm ihtimaller. Ama tarih bana hep aynı şeyi hatırlatıyor: İnsanlık, kıymetini geç fark ettiği her şey için ağır bedeller ödedi. Orman kesildikten sonra ağacın, hava kirlendikten sonra temiz nefesin, toprak yorulduktan sonra verimin değerini anladık. Umarım su için aynı cümleyi kurmak zorunda kalmayız.

Bugün yapay zekâya hayranlıkla baktığımız her ekranın arkasında görünmeyen bir nehir akıyor olabilir. O nehir kuruduğunda duracak olan yalnızca teknoloji olmayacak. Hayatın kendisi de yavaşlayacak.

O gün geldiğinde belki de en önemli soru, "Yapay zekâ ne kadar gelişti?" olmayacak.

"Asıl soru, onu çalıştıracak kadar suyumuz kaldı mı?" olacak.

NECATİ CUMALI

Necati Cumalı, 13 Ocak 1921'de, o dönem Yunanistan sınırları içinde bulunan Florina'da dünyaya geldi. Ailesi, Türkiye ile Yunanistan arasında yaşanan nüfus mübadelesi sırasında Türkiye'ye göç ederek İzmir'in Urla ilçesine yerleşti. Cumalı'nın çocukluğu ve gençlik yıllarının önemli bir bölümü Urla'da geçti. Doğduğu topraklardan ayrılması ve yeni bir yerde büyümesi, hayatının önemli dönüm noktalarından biriydi. Ege'nin kasaba yaşamı, insanları ve gündelik hayatı, ilerleyen yıllarda edebiyatında da kendine yer bulacaktı.

Necati Cumalı, ilk öğrenimini Urla'da tamamladı. Ardından İzmir'de eğitimine devam ederek Atatürk Lisesinden mezun oldu. 1938 yılında İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesine girdi; daha sonra Ankara'ya geçerek hukuk eğitimini Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesinde sürdürdü ve 1941 yılında mezun oldu.

Hukuk eğitimi almasına rağmen edebiyata duyduğu ilgi, hayatının ilerleyen dönemlerinde onu şiire, öyküye, romana ve tiyatroya yöneltti. Böylece mesleki eğitimi hukuk olan Cumalı, Türk edebiyatının tanınan yazarlarından biri hâline geldi.

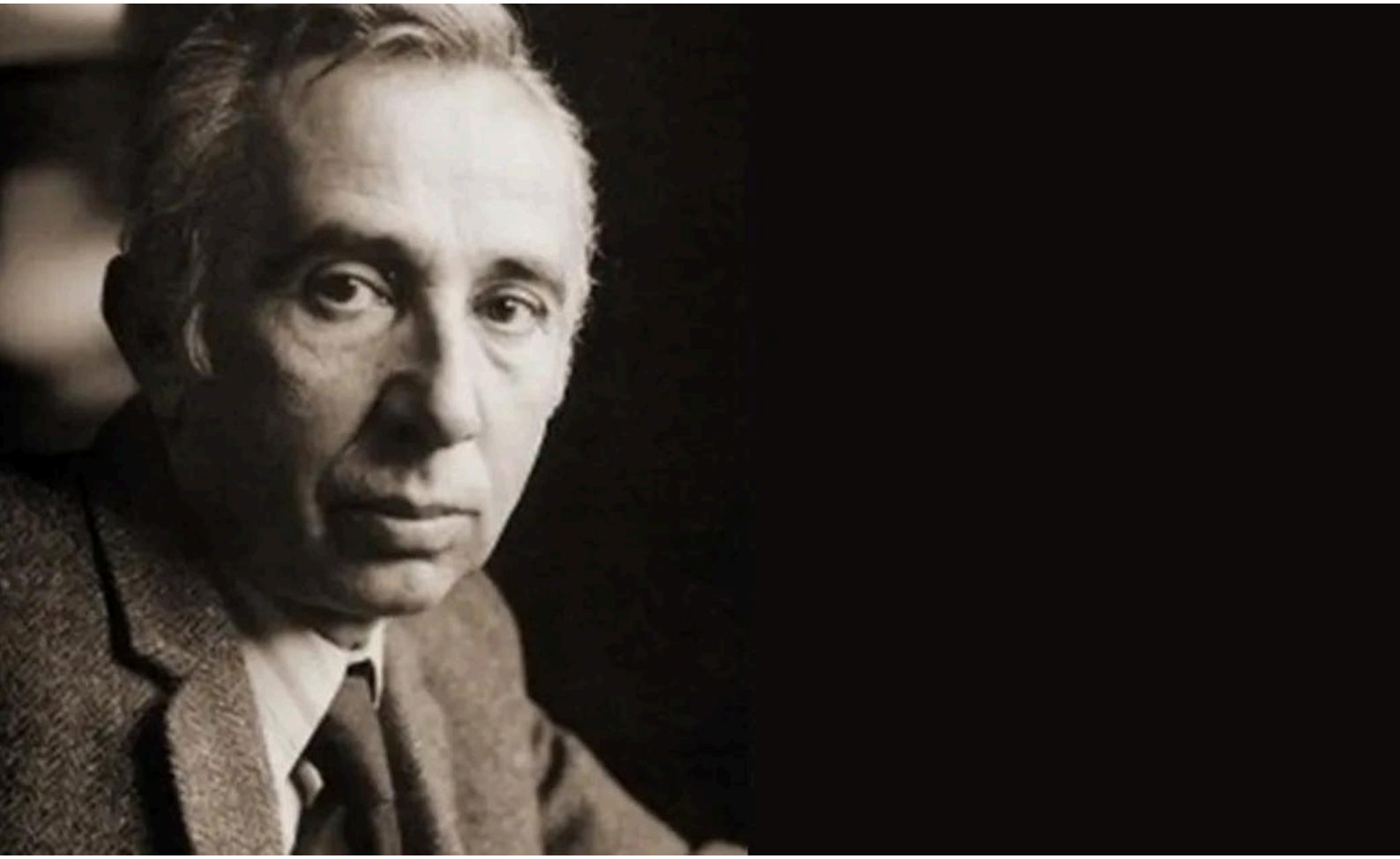

Necati Cumalı, edebiyat dünyasına şiirle adım attı. İlk şiir kitabı Kızılçullu Yolu, 1943 yılında yayımlandı. Daha sonra öykü, roman ve tiyatro alanlarında da eserler vermeye başladı. Yalnızca bir türle sınırlı kalmayan Cumalı, uzun yıllar boyunca farklı edebî türlerde yazarak kendine özgü bir anlatım oluşturdu. Eserlerinde insanı, toplumu, aşkı, özgürlüğü ve Anadolu insanının yaşamını ele aldı.

Necati Cumalı'nın edebiyatında öne çıkan eserler arasında Tütün Zamanı, Susuz Yaz, Ay Büyürken Uyuyamam, Makedonya 1900 ve Viran Dağlar bulunur.
Tütün Zamanı, Ege'deki kasaba ve köy yaşamını anlatırken Susuz Yaz, su üzerindeki anlaşmazlıkların insanlar arasında nasıl çatışmaya dönüştüğünü işler. Makedonya 1900, yazarın doğduğu toprakların geçmişini ve insanlarını ele alır. Viran Dağlar ise Balkanlar'ın tarihsel ve toplumsal değişimini konu edinir. Tiyatro alanında yazdığı Boş Beşik, Nalınlar ve Mine de önemli eserleri arasındadır.

Necati Cumalı,
Cumhuriyet dönemi Türk edebiyatının önemli yazarlarından biridir. Şiirden romana, öyküden tiyatroya uzanan geniş bir alanda eserler vermiştir.
Özellikle Ege ve Anadolu insanını, kasaba yaşamını, gelenekleri, toplumsal baskıları ve bireylerin özgürlük arayışlarını ele almıştır. Sade ve doğal anlatımıyla sıradan insanların yaşamlarını edebiyatın konusu hâline getirmiştir. Eserlerinin birçoğunun tiyatroya ve sinemaya uyarlanması, onun edebiyat dışındaki sanat alanlarında da tanınmasını sağlamıştır.
Necati Cumalı, insanı ve toplumu merkeze alan eserleriyle Türk edebiyatında kalıcı bir yer edinmiştir.
Necati Cumalı, 10 Ocak 2001 tarihinde, 80. yaş gününe üç gün kala İstanbul'da hayatını kaybetti. Ölümüyle Türk edebiyatı, şiir, öykü, roman ve tiyatro alanlarında önemli eserler vermiş bir yazarı kaybetti.
Yaşamı boyunca insanı, toplumu ve Anadolu'nun gündelik hayatını eserlerine taşıyan Cumalı, ardında edebî değeri günümüzde de korunan birçok eser bıraktı. Eserleri okunmaya, tiyatro oyunları sahnelenmeye devam ederken Necati Cumalı, Cumhuriyet dönemi Türk edebiyatının unutulmayan isimleri arasındaki yerini korumaktadır.

NECATİ CUMALI

1921 – 2001

Saygı ve Özlemle Anıyoruz

TAĞRUL
KALBİNİN DERİNLİKLERİNDE

Bazı kalpler, en çok
kendi içinde kırılır...

ŞİMDİ
kitapyurdu.com'da

%20
İNDİRİMLİ

KARGO BEDAVA | GÜVENİLİR ALIŞVERİŞ | ORİJİNAL ÜRÜN

SEVGİ VE DOĞA

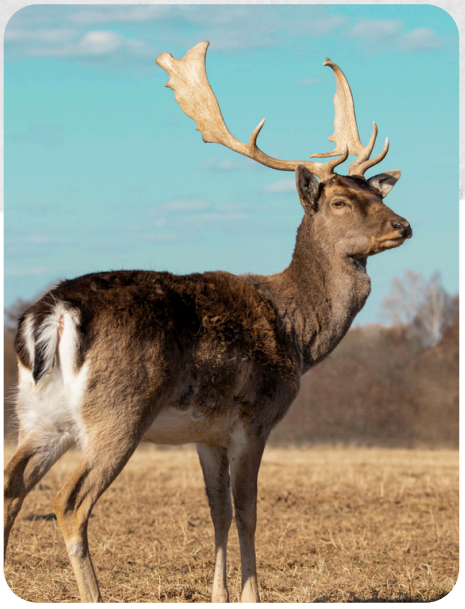

Sevgi ile yaratılmış bir dünya, sevgi ile çarpması gereken kalpler.
Ne garip değil mi? Günümüz insanı adeta yaratılış gayesinin dışına çıkmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.
Yaşananlara ve gördüklerimize bakarak, insanların büyük bir kısmı kötülüğü yaymak, iyiliği ortadan kaldırmak için var gücüyle çalışıyor, projeler üretiyor, kafa yoruyor, kendi gücüyle, parasıyla ve ayırdığı zaman ile iyilikten intikam alıyor.

Evet dünya sevgi ile yaratıldı, insan sevgi için yaratıldı, sevginin iyiliğin yayılması için bu yolda potansiyelini ortaya koyabilmesi için yaratıldı. Bunun yanı sıra ruhlarımızın bir köşesinde, şeytandan bir parça taşıyoruz. Nefis dediğimiz bu mekanizma, bazen öyle güçlü oluyor ki; günbe gün iyiliğe ve güzelliğe dair ne varsa yontmaya çalışıyor. Bizlere nefes olan, görselliği ile kalplerimizi okşayan, gölgelerine, meyvelerine koştuğumuz ağaçlara ve bununla beraber topyekün doğaya yapılanları gördükçe, ruhlarımız ızdırap içerisinde kalıyor. Çoğu rant uğruna kurban edilen ormanlar, yerlerini devasa binalara AVM'lere bırakıyor. Elbette yananlar sadece ağaçlar ve ormanlar değil, bin bir canlının evi, yurdu, yavrusu yanarak gelecekleri yok oluyor bizim geleceğimizle beraber.

Bu felaketlere gerçekten çözüm bulunamıyor mu? Dur denilemiyor mu? Yoksa bile isteye göz mü yumuluyor?
İnsanların acımasızca bütün dünyanın gözü önünde yok edilmesine karşın, ormanları konuşmak biraz tuhaf gelebilir.
Maalesef, içinde kötülük olanlar, hiçbir şeye acımıyorlar. Şu anda, dünya içerisine fil girmiş bir camcı dükkânını anımsatıyor.
Şahıs olarak bizlere büyük sorumluluklar düşüyor, yok olan bir ağacın anısına, onlarca ağaç dikip saygımızı sevgimizi ortaya koymamız gerekiyor. Devlet yönetiminde olanlar da mutlaka buna çare üretmeliler.

Bu konuda söylenecek yazılacak pek çok şey var, lakin ben şimdi sözümü yine sevgiye bağlayıp kapatmak istiyorum.
Dünya iyileşecekse sevgi ile iyileşecek,
İnsanlık özüne dönecekse, sevgi ile dönecek.
Artık savaşları, niçin öldüğünü bilmeyen insanları, yangınları, insan eliyle meydana gelmiş hiçbir felaketi görmek istemiyoruz.
Daha güzel bir dünyada, güzelliklerin ön plana çıktığı, iyiliklerin bolca konuşulduğu hayalini kurduğumuz o pembe günlerde buluşmak dileğiyle.

YOK ETME!

Etme!
Eyleme!
Kirletme!

Hangi mesele haklı çıkarır
bir ağacın çığlığını?
Hangi kazanç geri getirir
kül olmuş bir yuvayı?

Yüreğim avuçlarımda sıkışıyor
yandığını görünce.

Sanma yalnız ağaç yanıyor;
gökyüzü...
kuşlar...
O güzelim canlılar...

ben yanıyorum!

Bir dalı kesince
yalnız gölgeyi eksiltmiyorsun.
Bir dereyi kirletince,
yalnız suyu öldürmüyorsun.

Benim yarınıma dokunuyorsun.

Benden alma yeşili.
Benden alma suyu.
Benden alma nefesi.

Bu dünya yalnız senin değil!

Bir huzurum,
bir sevdam,
bir evim var yeşilde.

Küller içinde bırakma bizi
bir tabula rasa gibi,
silinmiş bir hayatın boşluğunda
yok olmasın izimiz.

DEĞİŞEN YILLAR, DEĞİŞMEYEN FELAKETLER

Türkiye, coğrafi konumu ve jeolojik yapısı nedeniyle depremler, seller, heyelanlar ve diğer doğal afetlerle sık sık karşı karşıya kalan bir ülkedir. Ancak asıl sorgulanması gereken, bu olayların meydana gelmesi değil, benzer felaketlerin yıllar boyunca tekrarlanmasına rağmen neden aynı acı sonuçlarla karşılaşmaya devam ettiğimizdir.

1999 Marmara Depremi, 2003 Bingöl Depremi, 2011 Van Depremi, 2020 Elazığ ve İzmir depremleri, 2021 yılında Karadeniz bölgesinde yaşanan seller ve orman yangınları, son olarak 6 Şubat 2023 Kahramanmaraş merkezli depremler… Her biri farklı bölgelerde, farklı koşullarda meydana gelmiş olsa da geride benzer görüntüler bıraktı: Yıkılan evler, kapanan yollar, zarar gören şehirler, çaresizlik içinde yardım bekleyen insanlar ve hayatını kaybeden binlerce insan.

Her büyük afetin ardından aynı sorular gündeme geldi: Neden önlem alınmadı? Neden binalar yıkıldı? Neden dere yataklarına yerleşim kuruldu? Neden riskli bölgelerde gerekli tedbirler zamanında uygulanmadı? Neden insanlar afetlere karşı yeterince hazırlıklı değildi?
Bu soruların yıllar boyunca tekrar edilmesi, sorunun yalnızca doğa olaylarından kaynaklanmadığını gösteren önemli bir tartışma alanı oluşturuyor.
Türkiye'nin deprem kuşağında bulunduğu yeni keşfedilmiş bir gerçek değildir.
Buna rağmen 1999 depreminden 2023 depremlerine kadar geçen sürede yaşanan büyük yıkımlar, yapı güvenliği, denetim, şehir planlaması ve afet hazırlığı konularının sürekli sorgulanmasına neden olmuştur. Burada önemli bir ayrım vardır: Depremin meydana gelmesini engellemek mümkün değildir; ancak depreme dayanıklı yapılar inşa etmek, riskli binaları güçlendirmek, etkili denetim sistemleri kurmak ve halkı bilinçlendirmek mümkündür.

Her büyük afetin ardından aynı sorular gündeme geldi: Neden önlem alınmadı? Neden binalar yıkıldı? Neden dere yataklarına yerleşim kuruldu? Neden riskli bölgelerde gerekli tedbirler zamanında uygulanmadı? Neden insanlar afetlere karşı yeterince hazırlıklı değildi?
Bu soruların yıllar boyunca tekrar edilmesi, sorunun yalnızca doğa olaylarından kaynaklanmadığını gösteren önemli bir tartışma alanı oluşturuyor.
Türkiye'nin deprem kuşağında bulunduğu yeni keşfedilmiş bir gerçek değildir.
Buna rağmen 1999 depreminden 2023 depremlerine kadar geçen sürede yaşanan büyük yıkımlar, yapı güvenliği, denetim, şehir planlaması ve afet hazırlığı konularının sürekli sorgulanmasına neden olmuştur. Burada önemli bir ayrım vardır: Depremin meydana gelmesini engellemek mümkün değildir; ancak depreme dayanıklı yapılar inşa etmek, riskli binaları güçlendirmek, etkili denetim sistemleri kurmak ve halkı bilinçlendirmek mümkündür.

Türkiye'de özellikle yoğun yağış alan bölgelerde meydana gelen seller ve heyelanlar, her yıl can ve mal kayıplarına neden olmaktadır. Şiddetli yağışlar ve toprak hareketleri doğal süreçler olsa da dere yataklarına yapılan yapılar, plansız kentleşme, yanlış arazi kullanımı ve yetersiz altyapı bu olayların yıkıcı sonuçlarını artırabilmektedir.

Her felaketin ardından yıkılan evler, zarar gören yollar ve kaybedilen hayatlar yeniden gündeme gelirken asıl soru değişmemektedir: Riskler biliniyorken neden yeterli önlemler zamanında alınmıyor? Oysa bilimsel şehir planlaması, etkili drenaj sistemleri, erken uyarı mekanizmaları ve riskli bölgelerde yapılaşmanın önlenmesiyle birçok kaybın önüne geçilebilir. Önemli olan, felaket yaşandıktan sonra müdahale etmek değil, felaket yaşanmadan önce gerekli tedbirleri almaktır.

Doğal afetler engellenemese de yıkıcı sonuçları alınacak önlemlerle azaltılabilir. Depreme dayanıksız binalar, plansız yerleşimler ve yetersiz altyapı, can ve mal kayıplarını artırmaktadır.

Bu nedenle afetlerden sonra müdahale etmek kadar, öncesinde hazırlıklı olmak da önemlidir. Geçmişte yaşananlardan ders çıkararak bilimsel planlama, etkili denetim ve toplumsal bilinçle gelecekteki kayıpların önüne geçebiliriz.

Beyaz Tavın Gülbankı

BÖLÜM 2: ATEŞİN ZİKRİ

Alev geri çekildiğinde dükkâna çöken sessizlik, öncekinden çok daha ağırdı. Melike, Hakan'ın erimiş alet çantasının başında diz çökmüş, plastik sapı zemine kaynamış çekice bakıyordu. Metal kısmı hâlâ sıcaktı. Avucunu hafifçe yakmasına rağmen bırakmadı; çünkü bu acı, şok dalgaları arasında tutunabileceği tek gerçeklik çapasıydı. Hemen arkasında duran Mustafa Amca'nın elleri titriyor, hayatta kalan diğer iki işçi ise nefeslerini tutmuş halde kapının yanına siniyordu. Dükkânın içindeki sıcaklık, Hakan'ın yok oluşuyla sanki bir derece daha artmıştı.

Alnında biriken ter damlaları şakaklarından süzülüp çenesinde toplanırken, Melike yavaşça fısıldadı: "Bu ateş oksijen tüketmiyor. Duman çıkarmıyor. Yakıt kullanmıyor."

Gözlerini yeniden ocağa dikti. Alev, az önce bir insanı yutmamış gibi masumca titreşiyordu. Körük her nefes aldığında rengi aynı gizemli döngüyle değişiyordu: Maviden sarıya, sarıdan mora ve mordan sonra, kısa bir an için göz alıcı bir beyaza... Melike bu döngüyü saydı. Her bir tam dönüşüm yaklaşık bir saniye sürüyordu ancak bu ritim, mekanik bir saatin tik takları gibi köşeli değildi. İçinde bir vurgu, bir aksaklık, bir duraklama vardı; tıpkı bir kalp atışı, bir nabız, bir zikir gibi... Döngü tepe noktasına ulaşıp alev beyaza çaldığında, ortamda ince tınılı, metalik bir uğultu yükseliyordu. Melike bunun 'demirin küsmesi' sesi olduğunu bilse de içinde farklı bir his vardı: Derviş Usta'nın ölmeden önce körüğün ağzını deri bir iple bağlayarak içine hapsettiği o son nefes, şimdi özgür kalmak için taş duvarlara çarpıyordu.

Melike başını Mustafa Amca'ya doğru çevirdi. "Bu ateş yanmıyor," diye mırındandı. Dudaklarından istemsizce dökülüverdi: "Adeta zikrediyor."

Mustafa Amca başını kaldırdı. Gözleri, ocaktan yansıyan ışıkla turuncuya kesmişti. Melike'nin gözlerinin içine baktı: "Derviş Usta'nın çekicinin ritmi bu. Ben çocukken babamdan duyardım. Usta demiri döverken hiç konuşmaz, sadece 'Hû' dermiş. Çekicin her vuruşu bir hece, her hece ise bir nefesmiş. Bazen sabah ezanından gün batımına kadar hiç durmadan demir dövermiş. Babam, 'Usta zikrederken demir ağlar,' derdi. Ne demek istediğini ancak şimdi anlıyorum." Mustafa Amca sustu.

Melike ayağa kalktı. Dizleri zemindeki demir tozundan grileşmişti. Fenerini duvarlara çevirdiğinde, is tabakasının üzerinde daha önce fark etmediği yazılar gördü. Ateşin isiyle yazılmış Arapça dualar, formüller and zikir cümleleri... Kimi silik, kimi belirgin olan bu satırlar duvarları adeta bir deftere çevirmişti. Her bir satır ayrı bir günün, ayrı bir nefesin, ayrı bir çekiç darbesinin iziydi. Melike parmaklarını isin üzerinde gezdirdi. Kara toz parmak uçlarına yapışıp tırnaklarının içine, teninin çizgilerine doldu. Bilinçaltından yükselen sahipsiz bir ses, Derviş Usta'nın sırrını sakladığı asıl kaynağın buralarda bir yerde olduğunu fısıldıyordu. İçinde büyüyen keskin ve ürpertici merak duygusu da bu sesi doğruluyor, sadece kendisinin bulması için bugüne kadar gizlenmiş asıl defteri aramaya zorluyordu.

Gözleri, ocağın arkasındaki taş duvarda yer alan çıkıntılı bir taşa takıldı. Taşın etrafındaki harç diğer yerlerine göre daha taze, rengi daha açık ve dokusu pürüzlüydü. Eğilip taşı yokladı. Gevşekti. Parmağını harcın kenarına soktuğunda kum taneleri dökülüverdi. Mustafa Amca'nın yardımıyla taşı yerinden çıkardılar. Açılan boşluktan yıllanmış kâğıt ve deri kokusu yükseldi. İçeride, kenarları yer yer kurtçuklar tarafından kemirilmiş küçük, ahşap bir sandık duruyordu.

Melike sandığı dikkatlice açtı. İçinde deri ciltli, sararmış bir defter vardı. Kapağında, demir oksitle yazılmış pas renginde bir ibare yer alıyordu: "Yâ Hazret-i Pîr Davud." Demircilerin pirinin adı... Sayfaları çevirdi. Mürekkep kurşun değil, isle karıştırılmıştı; harfler ışık altında hafifçe parlayarak kâğıdın üzerinde yükseliyor gibiydi. Sayfa kenarları, parmak izlerinin bıraktığı is lekeleriyle doluydu:

"Bugün tekke yıkıldı. Taşlarını söktüler, kapısını kırdılar. Kapıya yaptığım tokmağı örse götürdüm. Parmakları eksikti. Beş parmağı tamamlamadan teslim etmeyecektim. Ama kapı yok artık. Tokmak nereye takılacak? Ateşi söndürmedim. Söndürmeyeceğim. Bu ocak, tekkenin ocağıdır. Bu nefes, tekkenin nefesidir."

Sayfayı çevirdi. Yazı bu kez daha titrek, harfler daha dağınıktı:

"Parmaklarımız dövdüm. Beş parmak, lime vakit, beş şart, beş duyu. Ama tokmağa işlemedim. Eserimi tamamlamak için bekledim. Bekledim. Her sabah körüğü çektim, ateşi uyandırdım, çekici elime aldım. Ama son darbeyi vuramadım. Kimse gelmedi. Ne tekkeden, ne çarşıdan, ne de şehirden. Sadece ateş geldi beni dinlemeye. Artık körüğün ağzını bağlıyorum. Nefesimi buraya hapsediyorum. Kim bu kapıyı açmak isterse, önce eserimi tamamlasın. Beş parmağı bulsun. Ateşi anlasın. Çekicin zikrini duysun."

Melike son sayfayı çevirdiğinde bir krokiyle karşılaştı. Körüğün iç yapısını, derinin katmanlarını, hava kanallarını ve piponun bağlantı noktalarını gösteren bir çizimdi bu. Altında ise titrek bir el yazısıyla şu dipnot düşülmüştü: "Parmaklar, nefesin olduğu yerdedir. Nefesi bul ki, parmakları bulabilesin."

Melike heyecanla, "Körüğün içinde!" dedi. "Beş parmak da körüğün içinde."

Mustafa Amca önce körüğe, sonra Melike'ye baktı. "O deriyi kesmek gerek. Ama ustanın nefesi kaçar. Yüz yıldır o körükte duran nefes dışarı çıkarsa ne olur, bilmiyorum."

"Kaçsın… Zaten kaçmak istiyor. O uğultuyu sen de duymuyor musun?"
Melike, Mustafa Amca'nın cevabını beklemeden elindeki merdiveni hışımla körüğe yanaştırdı. Bu kez elinde bir restorasyon bıçağı vardı. Körüğün yan tarafındaki en az yıpranmış deriyi dikkatlice kesti. Bıçak deriyi yardığı an, kesikten sızan sıcak ve metalik hava ıslık çalarak canlı bir nefes gibi yüzüne çarptı. Kömür tozu, erimiş demir ve yanmış deri kokan, yüzyıllık bir nefes... Melike elini körüğün karanlık boşluğuna soktu. Parmakları, keten bir kumaşa sarılı sert ve sıcak cisimlere değdi. Hepsini tek tek çıkardı; toplam beş parçaydılar.
Keteni açtığında avucunda beş demir parmak duruyordu. Her biri ayrı ayrı dövülmüş; üzerlerine ince damarlar, eklem çizgileri, hatta tırnak dipleri bile zarifçe işlenmişti. Demir, körüğün içinde geçen yüzyıla rağmen paslanmamış, aksine ocağın sıcaklığıyla sürekli tavlanmış gibi parlıyordu. Melike parmakları eline aldı. Tenini yakmıyor, sadece ısıtıyorlardı. Avucunun içinde, başka bir elin sıcaklığı gibi duruyorlardı. Derviş Usta'nın çekicinin ritmini, zikrinin ahengini ve o son darbeyi vuramamanın hüznünü taşıyan bu parçaları incelerken, aniden ocaktan bir ses yükseldi.
Alev harlanıp şekil değiştirirken içinden bir insan yüzü belirdi: Hakan'ın yüzüydü bu. Gözleri açıktı, dudakları kımıldıyordu ancak bakışları artık Hakan'a ait değildi; daha derin, daha eski ve yorgundular. Ses çıkmadı fakat alevin kendisi, tıpkı duvardaki is yazıları gibi bükülerek bir cümle oluşturdu: "Beni tamamla."
Ekipten geriye kalan iki işçiden biri çığlık atarak kapıya koştu. Kapı hâlâ kilitliydi. Adam panikle vurdukça tokmaktaki kızıl ışık parladı ve her darbede genişleyerek kapının demir çerçevesine yayıldı. Ocak bir kez daha harlanıp adama doğru uzandı. Mustafa Amca daha hamle yapamadan, alev adamı göğsünden kavrayıp içeri çekti. Adamın tiz çığlığı taş duvarlarda kısa bir an yankılandı, sonra ocak onu da yuttu. Alev geri çekilip ocak eski hâline döndüğünde, adamın durduğu yerde sadece zemine yapışmış, erimiş bir ayakkabı tabanı kalmıştı. Dükkânda sadece Melike, Mustafa Amca ve son bir işçi kalmıştı. Ama son işçi de dizlerini karnına çekmiş vaziyette duvarın dibine çökmüş ve gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

Kalemlerin Rüzgarı

Bazı insanlar konuşarak anlatır kendini, bazıları susarak. Bazıları ise kelimelerin ardına saklanır ve en derin hakikatlerini yazıyla paylaşır. **Zamansız Yaşam** adlı eseriyle okurlarına kendi iç dünyasının kapılarını aralayan **Ayşenur Bilek**, şiirin yalnızca estetik bir ifade biçimi değil; aynı zamanda insanın kendini tanıma, geçmişiyle yüzleşme ve hayata anlam verme çabası olduğunu düşünüyor.

Bu söyleşide **Ayşenur Bilek** ile kelimelerin hafızasını, şiirin sessizliğini ve yazmanın insan ruhundaki yerini konuştuk.

YAZAR
AYŞENUR BİLEK

MODERATÖR
OĞUZHAN KUŞ

Kalemlerin Rüzgarı

YAZAR
AYŞENUR BİLEK

1.İnsan neden bazı duygularını konuşarak değil de yazarak anlatmayı seçer?

Bazı duygular sesle anlatıldığında eksik kalır. Yazmak ise insanın kendini yargılanmadan ifade edebildiği bir alandır. Ben de gördüklerimi ve düşündüklerimi içimden akan bir derya gibi yazıya döküyorum.

2.Sizce şair, dünyayı diğer insanlardan farklı mı görür; yoksa herkesin gördüğünü farklı bir şekilde mi hisseder

Bence şairin farkı, başka bir dünyada yaşaması değil, aynı dünyaya daha derin bakmasıdır. Herkes yağmuru görür ama şair onda bir hatıra, bir ayrılık ya da yeniden başlangıç bulabilir. Çünkü sıradan olanın içindeki görünmeyeni arar. Hissetmeden yazılmaz, görmeden de hissedilmez. Hayattaki her şeyin derin bir anlam taşıdığına inanıyorum.

3.Şiir sizin için bir anlatma biçimi mi, yoksa kendinizi keşfetme yolculuğu mu?

Zamanla yazmanın, duyguları anlatmaktan fazlası olduğunu anladım. Yazdıkça insan kendini tanıyor; bazen bir şiiri bitirdiğinde, hissettiklerini ilk kez fark ediyor. Bu yüzden şiir, benim için kendime doğru yaptığım bir yolculuk.

4.Yazdığınız metinlerde “söylenenler” kadar “söylenmeyenler” de önemli mi?

Bence şiirde en önemlisi söylenmeyenlerdir. Okuyucu, boşluklarda kendi duygusunu bulur. Bu yüzden her şeyi açıkça anlatmak yerine gizemi kelimelerin arasına saklamayı seviyorum.

5.Bir şairin en büyük malzemesi kelimeler midir, yoksa yaşadıkları mı?

Kelimeler yaşananları anlatır ama hissedilmeyen bir duygu, güzel kelimelerle derinlik kazanmaz. Bu yüzden şairin en büyük malzemesinin hayat olduğuna inanıyorum. İnsan ne kadar yaşar, gözlemler ve hissederse kelimeleri de o kadar derinleşir.

6.İnsan yazarken geçmişinden gerçekten uzaklaşabilir mi?

Sanmıyorum. İnsan geçmişinden uzaklaşsa da yaşadıkları kelimelerine sızar. Çocukluk, kayıplar, mutluluklar ve kırgınlıklar bir şekilde içimizde yaşamaya devam eder. Yazmak geçmişi silmez ama onunla farklı bir bağ kurmamızı sağlar.

7. Zamansız Yaşam ismi, sizin için nasıl bir anlam taşıyor?

Zamansız Yaşam, zamanın yalnızca saatlerden ve takvimlerden ibaret olmadığını anlatıyor. Bazı duygular, hatıralar ve sözler yıllar geçse de içimizde yaşamaya devam eder. Bu isim, insanın içinde zamana direnen izlerin hikâyesidir.

8. Bir şiiri yazan kişiyle, yıllar sonra o şiiri okuyan kişi aynı insan mıdır?

Bence değişebilir. İnsan ve zaman değiştikçe duygulara bakışımız da dönüşür. Yıllar sonra eski bir şiiri okuduğumuzda aynı hisleri hatırlasak bile artık onlara farklı bir gözle bakarız. Bu yüzden şiirin anlamı da zamanla değişir.

9.Şiir yazmak bazen insanı iyileştirir mi, yoksa bazı yaraları yeniden mi açar?

Yazmak bazen hem iyileştirir hem de yaraları yeniden açar. İnsan, içindeki yükleri hafifletmek için önce onlarla yüzleşmek zorunda kalır. Çünkü bazen iyileşmek için önce yaraya dokunmak gerekir.

10. Sizce bir şairin yalnızlığa ihtiyacı var mı?

Yalnızlık, şair için bir zorunluluk değildir ama insanın kendini dinleyebilmesi için bazen yalnız kalması gerekir. Kalabalıkların sesinden uzaklaştığımızda, kendi iç sesimizi duymaya başlarız. Bence yazmak da tam burada başlar.

11. Şiirde samimiyet ile mahremiyet arasında nasıl bir denge kurulmalı?

Bence şair her şeyi anlatmak zorunda değildir. Samimiyet, tüm hayatını açığa dökmek değil, yaşadıklarının insanda bıraktığı duyguyu aktarabilmektir. Önemli olan ayrıntılar değil, geride kalan izlerdir.

12. Bir şair için daha zor olan nedir: Yazmak mı, yazdıklarını insanlarla paylaşmak mı?

Benim için paylaşmak daha zor. Yazarken özgürsün ama paylaştığında kelimelerin artık yalnızca sana ait olmadığını anlarsın. Her okuyucu onları kendi dünyasına göre yorumlar. Yazmak, kelimelere dans ettirmek; paylaşmak ise onları sahneye çıkarmaktır. Bu da cesaret ister.

13. Şiir yazarken okuyucunun sizi anlamasını mı, yoksa kendisini anlamasını mı istersiniz?

Anlaşılmak güzel ama benim için şiirin okuyucuda kendi iç dünyasını uyandırması daha kıymetli. Yaşadığım duyguyu birebir anlamasa bile kendinden bir şey bulabiliyorsa, şiir amacına ulaşmış demektir.

14. Günümüz insanının en çok hangi duyguyu kaybettiğini düşünüyorsunuz ve şiir bu kaybı telafi edebilir mi?

Sanırım günümüz insanı durmayı ve hissetmeyi unuttu. Herkes bir yere yetişmeye çalışırken kendi iç sesini duyamıyor. Şiir, hayatı durduramasa da insana düşünmek için bir an sunabilir. Oysa biz, her şeyi premium bir deneyime dönüştürmeye çalışırken amaçsızlığın, reklamsızlığın ve gerçekten hissetmenin değerini unutuyoruz.

15. Günün birinde bütün şiirleriniz ve kitaplarınız unutulsa, geriye yalnızca tek bir cümlenizin kalacağını bilseniz, okuyucuya ne söylemek isterdiniz?

Sanırım şöyle bir cümle bırakmak isterdim:

“İnsan, en çok kaybettiklerinde değil; kaybettiklerinden sonra içinde yaşamaya devam edenlerde saklıdır.”
Çünkü hayat boyunca birçok şey değişiyor, insanlar gidiyor, zaman geçiyor. Ancak bazı duygular ve bazı izler bizimle kalmaya devam ediyor. Belki de insanı insan yapan şey, tam olarak budur.

Son Söz

Ayşenur Bilek için şiir, yalnızca kelimeleri yan yana getirmek değil; hayatın içinde fark edilmeyen ayrıntıları görmek, insanın kendi sessizliğiyle konuşabilmesi ve duygulara bir anlam kazandırabilmesidir.
Belki de bazı hayatlar gerçekten zamansızdır. Çünkü zaman geçse bile insanın içinde yaşamaya devam eden kelimeler vardır.

NEHİRE SEVDALI ŞİİRLER

Bazı şiirler, bir kıyıda değil, kalbin en derininde başlar...

ŞİMDİ
kitapyurdu.com'da

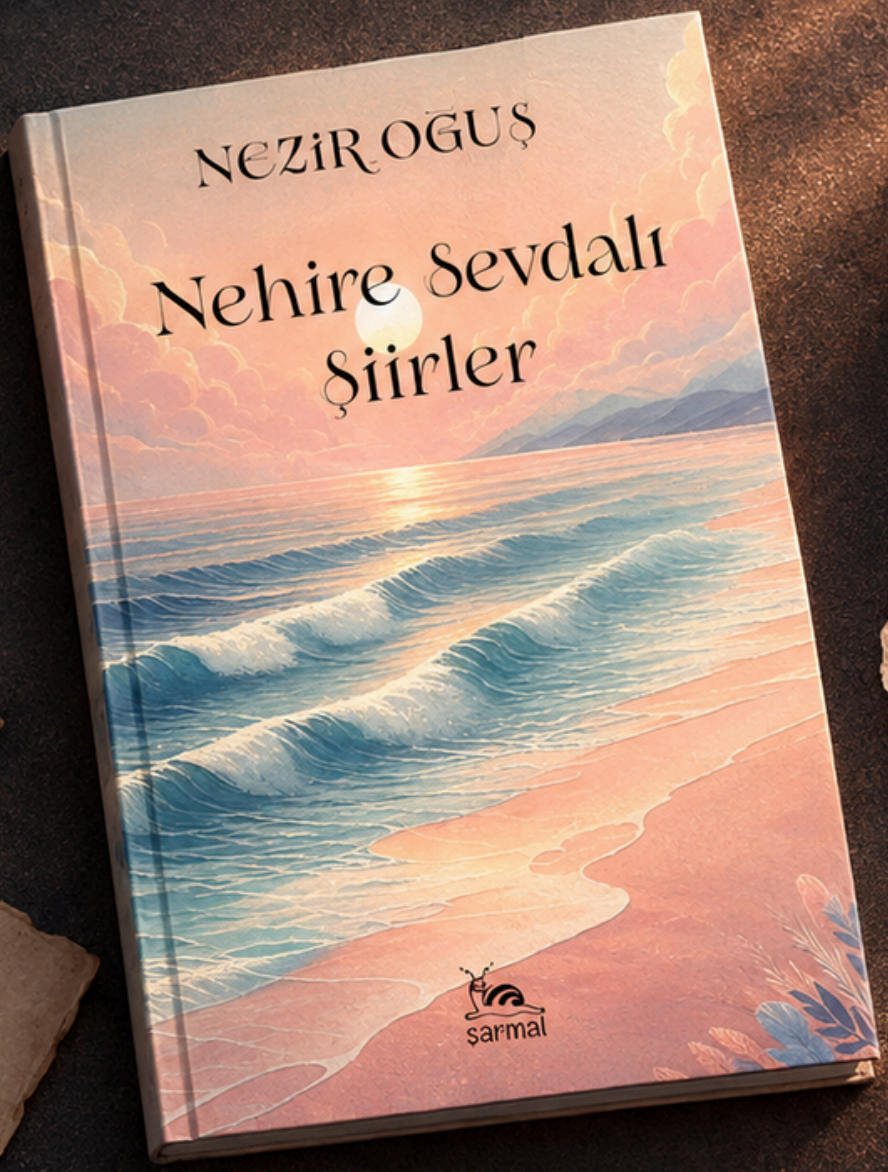

%20 İNDİRİMLİ

Her şiir,
başka bir deniz,
başka bir sen...

KARGO BEDAVA | GÜVENİLİR ALIŞVERİŞ | ORİJİNAL ÜRÜN

MÜHÜRLÜ ŞİİR

BARIŞ

Aile ocağında küskün bir sofra,
Bir bakış yeter, eriyip gider kar gibi.
Kan bağı, gönül bağına dönüşür yeniden,
Barış, en yakının gözünde saklıdır bir yerde.

Arkadaşlık, kırgınlıkla sınanan bir bahçe,
Dargınlık bir mevsim, sevgi kök salan toprak.
Elini uzat, gurur bir kenara bıraksın,
Barış, dostluğun affeden yüreğidir aslında.

Aşıklar arasında geçen o sessiz günler,
Bir mektup, bir bakış, bir "özledim" sözü.
Küslük bir fırtına, sevgi limana varır,
Barış, iki gönlün yeniden buluştuğu kıyI

Ülkemin toprağı, kardeşliğin beşiği,
Ayrı seslerden bir tek türkü yükselsin.
Kin susup, hoşgörü konuşsun aramızda,
Barış, bu vatanın en güzel duasıdır.

Ve dünya, kalbimizin büyüdüğü o ev,
İnsanların huzuru, ekmeğin bereketi.
Savaşsız sabahlar, korkusuz geceler için,
Barış, hepimizin ortak rüyasıdır artık.

Yaşasın BARIŞ

Yeliz Deniz Boguçanin

MÜHÜRLÜ ŞİİR

CAM KIRIĞI

Yüreğim üryan benim, aşk libasım kırk yama.
Nazarın sefer emri, bir hicrana bir gama
Nazenin bir dokunuş, dostun eliydi ama
Paslı kör bir bıçaktı, cam kırığı gözlerin.

Aldığım her bir nefes, yakarıştı niyazdı.
Aşkın mürekkebiyle kirpiklerin ne yazdı?
Karayeldi poyrazdı, zemheriydi, ayazdı.
Kor ateşten sıcaktı, cam kırığı gözlerin.

Firkat emir eylemiş, deli gönlüm yoklanır.
Lügatimde cananım nazarıyla koklanır.
Zülüflerin altına saklanır da saklanır;
Eşkıyaydı kaçaktı, cam kırığı gözlerin.

Birisinde yandığım, birisinde onduğum
Dipsiz derin uçurum, gözyaşında yunduğum
Ak güvercin olup da, yücelerden konduğum
Sığındığım saçaktı, cam kırığı gözlerin.

Kara leylin saçına hilal diye koyduğum.
Bakışıyla kandığım, bakışıyla doyduğum.
Lal kesilmiş bilirken, nârasını duyduğum.
Külhanbeyi, koçaktı, cam kırığı gözlerin.

İBRAHİM ŞAŞMA

MÜHÜRLÜ ŞİİR

KALEME

Ey ucu açıldıkça ruhumda mucizeler yaratan
yoldaşım!
Sen hep küçül ki
Sayfa aralarında büyüttüğün
Kâh tufanların kâh gülşenlerin yolumu bâki kılsın
Zamandan münezzeh, şartlara törpü olan varlığın
varlığımı kutsasın.

Ola ki
Bir gün çekersem elimi eteğimi ıssız ve arsız
sözcüklerimden;
Kıvrına kıvrına kâğıda yetiştir yine de hâllerimi,
Kendimle kendim arasındaki sitemlerimi,
Kendimle yaşam arasındaki beklentilerimi.

Kırk yerden kırılsan da
Sivriltip dilini,
Kuşanıp cesaretini,
Beni, diplerinde bitirmekten asla vazgeçme.
Sığamadığım göklerden, yerlerden serp üstüme;
Sükûnetini, selametini.

Fikrin, zikrin; hüznün, sevincin;
İzahın, izahsızlığın; firakın, vuslatın lisanı
yoldaşım
Dökülsen
Toplayıcın olur rengini senin iç ahengine kurmuş
beyaz kanatlar,
Dökülsen, dökülsem
Harf harf dokunur ömrümüzün en uzun sayfaları.

ELİF ESİNTİ

SÜRUR

Hiç içime sığmıyor koskoca dünyanın o bahtsız hâlleri,
Oysa ne sürur ile doğmuştum bu yeryüzüne çırılçıplak,
Ve ben o coşkulu çığlığı boğazımda tutarak hapsettim,
Öyle ki feyyaz bir mevsimde ne de cömertçe uyanmıştı iki gözüm,
Suretim de gülmek yerine ağlamaklı, dalsız budaksız bir leke,
Oysa biz yalnız değil miydik ilk günümüzde, yavan çehremiz ile,
Çoğalıp büyüdükçe bir çağlayan gibi sığamadık koca cihana,
Ben de bilirdim ağlamadan gelmeyi bir evren boyu yol alarak,
Payımıza gözyaşı sinmiş, üzerimde kokusu, buram buram kiri ile,
Ne hudut ne umut ne pespaye bir düş bu virane yurtlarda,
Bir garip eğlence ki kendi cenazen bile düğün gibi,
Türküsüz dillerimiz de damaklarımız kurumuş, kendimize susamışız,
Ah, bu yol dedikleri uzayıp gider; çiğnediğin ise kendi gölgen…

SIDIKA ÇAL ARSLAN

AMOC: DÜNYA'NIN SONUNU GETİREBİLİR Mİ?

Size şu sıralar araştırmaya başladığım bir şeyden bahsedeceğim AMOC belki bir çoğunuz ilk kez duyuyor AMOC'yi şöyle düşün: Dünya'nın kocaman bir kalorifer sistemi var. Ama bu kaloriferin içinde su dolaşıyor ve bu suyu hareket ettiren şey okyanus akıntıları.
Güneş, dünyanın bazı yerlerini daha çok ısıtır. Okyanustaki sular da bu ısıyı başka yerlere taşır. AMOC dediğimiz sistem, sıcak suları tropik bölgelerden Kuzey Atlantik'e doğru götürür. Su soğuyunca yoğunlaşır ve bir kısmı okyanusun derinliklerine iner. Sonra derinlerde güneye doğru ilerleyerek bu büyük dolaşımın devam etmesine yardımcı olur.
Peki bu neden önemli?
Çünkü bu su hareketi, dünyanın bazı bölgelerinin iklimini daha ılıman tutmaya yardımcı olur. Örneğin Avrupa'nın iklimini etkiler.
Şöyle hayal et: Evinin kaloriferi kışın sıcak suyu odalara dağıtıyor. Bir gün kaloriferin suyu dolaştırma gücü azalsa, bazı odalar eskisi kadar ısınmayabilir. AMOC zayıfladığında da dünyanın ısı dağılımı değişebilir. Tabii Dünya'nın iklim sistemi, evdeki kaloriferden çok daha karmaşıktır.
Kısacası: AMOC, okyanuslarda sıcak ve soğuk suların dev bir döngü içinde hareket ettiği, Dünya'nın ısı dağılımını etkileyen büyük bir su dolaşımı sistemidir.
Ve asıl mesele şu: bu dev su dolaşımı yavaşlıyor.
Dünyanın ısınmasıyla Grönland'daki buzullar eriyor ve okyanusa tatlı su karışıyor. Ayrıca okyanus suyu ısınıyor. Normalde soğuk ve tuzlu su daha ağır olduğu için dibe çöker ve su dolaşımını sürdürür. Ancak su ısınıp tatlılaştığında hafifler ve dibe çökmesi zorlaşır. Böylece AMOC'nin dolaşımı zayıflar.AMOC durmuş değil. Fakat insan faaliyetlerinin neden olduğu küresel ısınma bu sistemi zayıflatıyor. Tamamen ne zaman duracağına ilişkin kesin bir tarih yok ve bu yüzyılda aniden çöküp çökmeyeceği konusunda bilimsel belirsizlikler var.
AMOC tamamen çökerse dünyanın iklim dengesi ciddi şekilde değişebilir. Özellikle Kuzey ve Batı Avrupa'da kışlar daha sert geçebilir, yağış düzenleri bozulabilir ve bazı bölgelerde kuraklık artabilir. Atlantik kıyılarında deniz seviyesi yükselebilir, tarım zarar görebilir ve gıda fiyatları artabilir. Bu durum insanların göç etmesine, ekonomik sorunların büyümesine ve deniz canlılarının yaşam alanlarının değişmesine neden olabilir. Türkiye ise bu değişimlerden daha çok yağış düzenleri, su kaynakları, tarım ve gıda fiyatları üzerinden dolaylı olarak etkilenebilir.Asıl tehlike, iklim değişikliğinin etkilerinin ağırlaşması ve insanların yaşam koşullarının giderek zorlaşmasıdır AMOC sistemi çalışmazsa soğuk yerler daha ağır kışlar yaşayacak ve buzlanma lar artacak sıcak bölgeler ise kuraklığı dibine kadar hisedecek barajlar kuruyacak içme su kaynakları tükenecek olası senaryo bu şekilde.öç alma sırası tamamen doğanın eline geçmiş olacak ve yüz binlerce yıldır bozulan şeyide düzeltmek imkansız .
Peki AMOC'nin zayıflamasını önlemek için bazı önlemler alabilirmiyiz ?
En önemli adım, küresel ısınmayı yavaşlatmak. Bunun için kömür, petrol ve doğal gaz kullanımından kaynaklanan sera gazı salımlarını azaltmak, temiz enerjiye geçmek ve ormanları korumak gerekiyor. Böylece okyanusların ısınmasını ve buzulların erimesini sınırlandırabiliriz.
Peki AMOC çökerse yeniden onarılabilir mi? Bazı iklim modelleri, dünya sıcaklıkları düşürülürse sistemin zamanla toparlanabileceğini gösteriyor. Ancak bu toparlanma yüzyıllar sürebilir ve henüz kesin değil. Bu yüzden en güvenli yol, sistem çöktükten sonra düzeltmeye çalışmak değil, çökme riskini bugünden azaltmak.

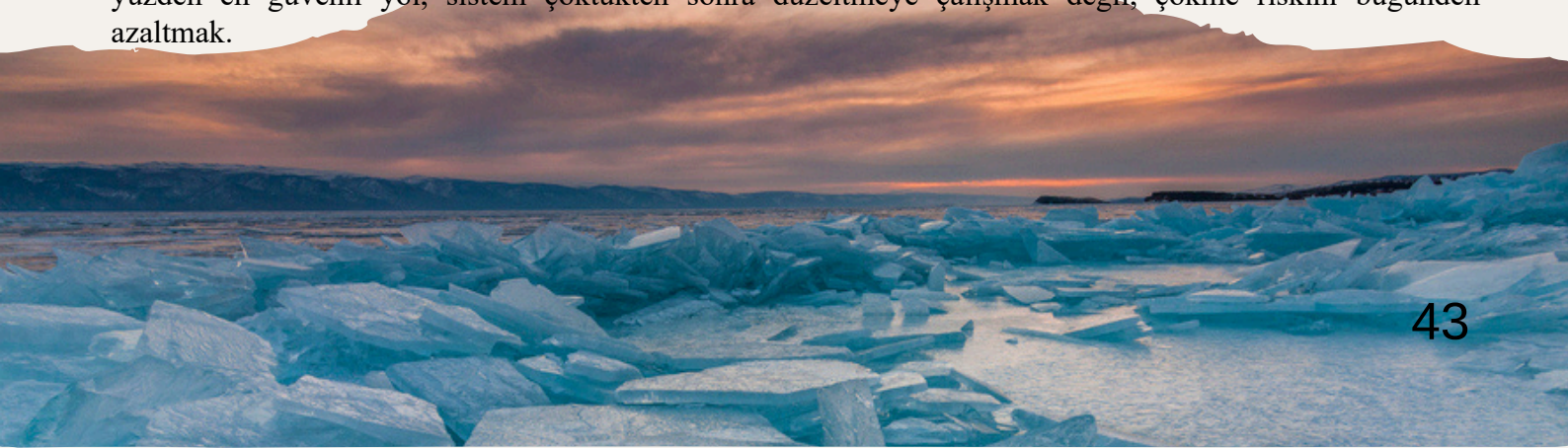

BEKLEMENİN PARADOKSU

İnsan, henüz gerçekleşmemiş bir geleceğe bu kadar anlam yüklerken, yaşadığı anı nasıl bu kadar kolay gözden çıkarabilir?

Beklemek, yalnızca zamanın geçişine tanıklık etmek değildir; henüz var olmayan bir ihtimale zihnimizde yer açmak, onu duygularımızla beslemek ve bazen kendi gerçekliğimizin önüne koymaktır. Geleceğin bir gün bize arzuladığımız şeyi getireceğine inanırken bugünü o günün hazırlığına dönüştürürüz. Farkına varmadan, yaşamakta olduğumuz hayatı beklediğimiz hayatın gölgesinde bırakırız.

Belki de beklemenin asıl çelişkisi burada başlar: Henüz sahip olmadığımız bir şeyin gerçekleşmesini beklerken, zaten sahip olduğumuz zamanı tüketiriz.

Peki, insan neden bekler? Bir şeyin gerçekleşeceğine inandığı için mi, yoksa gerçekleşmediği gerçeğini kabullenmek istemediği için mi?

Belki de beklemek, her zaman bir seçimin sonucu değildir. Kimi zaman koşullar bizi beklemeye zorlar; kimi zaman bir şeyin olgunlaşması için zamana ihtiyaç duyarız. Bazen de vazgeçemediğimiz bir ihtimalin karşısında durur, beklemeyi kendi irademizle sürdürdüğümüzü düşünürüz. Oysa bizi orada tutanın ne olduğunu anlamak her zaman kolay değildir. Umut mu, korku mu, alışkanlık mı, yoksa bütün bunların birbirine karıştığı belirsiz bir duygu mu?

Belki de asıl soru şudur: İnsan beklediği için mi hareketsiz kalır, yoksa hareketsiz kalışına bir anlam verebilmek için mi beklemeyi sürdürür?

Beklemek, dışarıdan bakıldığında pasif bir eylem gibi görünür. Bekleyen, çoğu zaman bir şey yapmadan sonucun gerçekleşmesini gözler. Oysa insanın iç dünyası, bedeninin sessizliğine her zaman eşlik etmez. Zihin ihtimaller arasında gidip gelir, geçmişi yeniden yazar, geleceği defalarca prova eder. İnsan, henüz gerçekleşmemiş bir olayın içinde yaşamaya başlar. Ne var ki zihinsel hareketlilik, gerçek hayatta ilerlemekle aynı şey değildir. Bazen düşüncelerimizde binlerce yol yürürken hayatımızda tek bir adım atamayız.

İşte beklemenin ilk paradoksu burada belirir: İnsan, bir şeyin gerçekleşmesini beklerken kendi hayatını erteleyebilir.

Bir haber, bir karar, bir özür, bir kavuşma, bir değişim… Beklediğimiz şeyin adı değişir; fakat bazen hayatımızın merkezine yerleşen o ihtimal, zamanla kendisinden daha büyük bir anlam kazanır. Artık yalnızca bir şeyin gerçekleşmesini istemeyiz; mutluluğumuzu da onun gerçekleşmesine bağlarız. Kendimize, hayatın ancak o gün başlayacağını söyleriz. O gün geldiğinde her şeyin değişeceğine, eksik kalan parçaların tamamlanacağına, içimizdeki belirsizliğin yerini huzura bırakacağına inanırız.

Peki, ya o gün hiç gelmezse?

İnsan, beklediği şeyin yokluğuyla olduğu kadar, onun gerçekleşeceğine duyduğu inançla da yaşar. Çünkü beklenti, henüz gerçekleşmemiş bir gelecekle aramızda kurduğumuz görünmez bir sözleşme gibidir. Ne var ki bu sözleşmenin taraflarından biri çoğu zaman habersizdir. Birinin bizi anlamasını, verdiğimiz değeri fark etmesini, suskunluğumuzun ardını okumasını bekleriz. Kendi içimizde kurduğumuz anlaşmanın karşı tarafça da imzalandığını varsayarız.

Oysa bizim için anlam taşıyan her şey, başkası için aynı anlamı taşımayabilir. Bir bakışa yüklediğimiz anlam, bir sessizlikten çıkardığımız sonuç, bir davranıştan geleceğe dair kurduğumuz senaryo yalnızca bizim zihnimizde gerçek olabilir. Karşımızdakinin ne düşündüğünü bilmeden onun ne yapması gerektiğine karar verir; sonra kendi beklentimize uymayan bir gerçekle karşılaştığımızda hayal kırıklığı yaşarız.

Belki de insanı inciten, yalnızca istediği şeyin gerçekleşmemesi değildir. Bazen insan, gerçekleşeceğine inandığı ihtimali zihninde çoktan yaşamış, ona bir yer açmış, onunla ilgili duygularını çoktan tüketmiştir. Gerçeklik o ihtimali doğrulamadığında ise kaybettiğini düşündüğü şeyin hiç yaşanmamış olması, duyduğu eksikliği ortadan kaldırmaz.

İnsan, bazen hiç sahip olmadığı bir ihtimalin yasını tutar.

Peki, beklentiye girmek bir paradoks mudur?

Her beklenti kendi içinde bir çelişki taşımaz. Fakat beklentilerimizle kurduğumuz ilişki, zaman zaman bizi kendi içimizde karşı karşıya getirir. Mutlu olacağımıza inandığımız bir ihtimale tutunur, ardından o ihtimal gerçekleşmediğinde neden incindiğimizi sorgularız. Karşılık beklemediğimizi söylerken anlaşılmayı arzular, hiçbir şey istemediğimizi savunurken görülmeyi umarız. Hatta bazen beklentilerden kurtulmayı bile bir beklentiye dönüştürürüz.

Umudumuzun bizi incitebileceğini biliriz; yine de umut etmekten vazgeçmeyiz. Çünkü umut, yalnızca güzel bir sonun gerçekleşeceğine inanmak değildir. Bazen belirsizliğin içinde ilerleyebilmek, bazen de henüz hiçbir şey değişmemişken değişimin mümkün olduğuna inanabilmektir.

Ancak umut ile beklenti arasında ince bir çizgi vardır. Umut, bir ihtimale yer açar; beklenti ise kimi zaman o ihtimali tek mümkün sonuca dönüştürür. Umut ederken hayatın başka türlü de gelişebileceğini kabul edebiliriz. Beklentimizi hayatın tek senaryosu hâline getirdiğimizde ise gerçekleşmeyen her ihtimal, bütün geleceğimizin kaybı gibi görünmeye başlayabilir.

Öyleyse mesele, umut etmekten vazgeçmek midir? Belki de mesele, umudumuzu hayatın tek mümkün senaryosu sanmaktan vazgeçmektir.

İnsan en çok kimden, neden ya da ne için bekler? Kendinden mi, başkalarından mı, hayattan mı, zamandan mı?

Belki de herkesten ve her şeyden aynı ölçüde beklemeyiz. Beklentilerimizi, onlara yüklediğimiz anlam belirler. Bir yabancının sessizliğiyle değer verdiğimiz bir insanın sessizliği aynı ağırlığı taşımaz. Çünkü birinden beklediğimiz şey, çoğu zaman onun yapabileceği şeyden çok, bizim hayatımızdaki yeriyle ilgilidir. Bazen karşımızdakini olduğu hâliyle değil, olabileceğine inandığımız hâliyle severiz. Onun değişmesini, bizi anlamasını, bir gün bizim gördüğümüz şeyi onun da göreceğini bekleriz.

Fakat bir insanın değişmesini istemekle değişeceğine inanmak aynı şey değildir. Başkasının iradesini kendi umudumuzun devamına bağladığımızda, onun hayatına görünmez bir görev yükleriz. Kendimizi de o görevin tamamlanacağı günü beklerken buluruz.

Belki de bazı bekleyişlerin uzamasının nedeni, karşı tarafın bize bir şey borçlu olması değil, bizim kendi içimizde tamamlanmamış bir hikâyeyi bitirmeye hazır olmamamızdır. Çünkü kimi zaman bir insanı değil, onunla mümkün olduğuna inandığımız hayatı bekleriz.

Peki, insandan en çok zaman mı bekleriz?

Zamanın bir şeyleri değiştireceğine inanırız. Acıların hafiflemesini, kırgınlıkların dinmesini, insanların değişmesini, gerçeklerin anlaşılmasını bekleriz. "Zamanla geçer," deriz; çünkü bazı şeylerin hemen iyileşmeyeceğini kabul ederken sonsuza dek sürmeyeceklerine de inanmak isteriz.

Oysa zaman bize hiçbir söz vermez. Geçen her günün bizi daha bilge, daha güçlü ya da daha huzurlu kılacağına dair bir taahhüdü yoktur. Zaman yalnızca geçer. Değişim bazen onunla birlikte gelir, bazen de insan aynı düşüncenin, aynı kırgınlığın, aynı sorunun içinde yıllarca kalabilir. Bir yaranın üzerinden yıllar geçmiş olması, o yaranın mutlaka iyileştiği anlamına gelmez. Bazen yalnızca onunla yaşamayı öğrenmişizdir.

Belki de zamandan değil, zamanın değiştireceğine inandığımız şeylerden medet umarız. Bir gün daha kolay olacağına, bir gün anlayacağımıza, bir gün her şeyin yerli yerine oturacağına inanırız. Fakat değişimin sorumluluğunu yalnızca zamana bıraktığımızda, kendi yapabileceklerimizi de erteleme tehlikesiyle karşılaşırız.

Çünkü zamanın geçmesiyle hayatın ilerlemesi her zaman aynı şey değildir.

Ve ölüm…

İnsan ölmeyi bekler mi? Ölümün geleceğini bilmekle onun gelişini beklemek aynı şey midir?

Ölümün kaçınılmaz olduğunu bilmek, onun gelişini beklemekle aynı değildir. Bilmek, bir gerçeğin farkında olmaktır; beklemek ise henüz gerçekleşmemiş bir gelecekle aramızda bağ kurmaktır. Ölümün varlığını biliriz ama ne zaman geleceğini bilmeyiz. Belki de bu belirsizlik, yaşamı anlamlandırma çabamızın en derin kaynaklarından biridir.

Ölüm bize hiçbir şey vaat etmez. Buna rağmen onun bilgisi, yaşama bakışımızı değiştirebilir. Ertelediğimiz konuşmalar, söylemeye cesaret edemediğimiz sözler, hep daha sonra yapacağımızı düşündüğümüz şeyler birikir. Geleceğin bize ait olduğunu varsayar, hayatı uygun bir zamana bırakırız. Sanki zaman, kullanmadığımız günleri biriktirip bize geri verecekmiş gibi…

Belki de insan ölümü değil, ölüm gelmeden önce yaşayamadıklarını düşünür. Bir gün her şeyin sona ereceğini bilmek, bugün yaşayabileceğimiz hayatı hatırlatır. Fakat bu farkındalık, yaşamı sürekli bir telaşa dönüştürmek zorunda değildir. Aksine, her şeyi sonraya bırakma alışkanlığımızı sorgulamamıza yardımcı olabilir.

Çünkü bazen beklediğimiz şeyin gelmesini değil, yaşamaya başlamak için kendimize izin vermeyi bekleriz. Elbette her bekleyiş gereksiz değildir. Bir kararın olgunlaşması, bir yaranın hafiflemesi, bir şeyin kendi zamanında gelişmesi için beklemek gerekebilir. Her hareketsizlik iradesizlik, her vazgeçiş cesaret değildir. İnsan kimi zaman koşulları nedeniyle bekler; kimi zaman elinden geleni yapmış, geriye yalnızca sonucu kabullenmek kalmıştır. Bu nedenle bekleyeni hemen suçlamak, onun hangi koşullar içinde yaşadığını bilmeden hüküm vermektir.

Ancak insanın kendine sorması gereken bir soru vardır: Beklediğim şey için gerçekten yapabileceğim bir şey var mı, yoksa hayatımı onun gerçekleşmesine bağlayarak kendimi olduğum yere mi sabitliyorum?

Belki de beklemenin paradoksu, hem umudun hem de ertelemenin aynı yerde barınabilmesidir. Bir yandan geleceğe tutunur, diğer yandan bugünü kaçırmaktan korkarız. Bir yanımız ihtimallere kapı açarken diğer yanımız o kapının önünden ayrılamaz. Beklediğimiz şeyin bir gün gerçekleşeceğine inanmak, kimi zaman bize güç verir; kimi zaman da başka ihtimalleri görmemizi engeller.

Öyleyse beklemekten vazgeçmeli miyiz?

Belki hayır. Çünkü hayatın her sorusuna hemen cevap bulamayız. Her belirsizliği ortadan kaldıramaz, her ihtimali kontrol edemeyiz. Bazen beklemek, insanın belirsizlikle kurduğu ilişkinin doğal bir parçasıdır. Önemli olan, beklerken kendimizle ve hayatla kurduğumuz bağı kaybetmemektir.

Beklemek, hayatın dışında durup onun başlamasını izlemek değildir. Hayat, beklediğimiz şey gerçekleştiğinde başlayacak bir olaydan ibaret de değildir. O, beklediğimiz günlerin içinde de sürer; kararlarımızda, vazgeçişlerimizde, cesaret edemediklerimizde ve yeniden denemeyi seçtiğimiz anlarda da…

Belki de asıl mesele, beklemekten vazgeçmek değil; beklerken kendimizden vazgeçmemektir. Çünkü insan bazen bir şeyin gerçekleşmesini beklerken kendi hayatında gerçekleşebilecek şeyleri erteler. Bir kapının açılmasını beklerken başka kapıların varlığını unutur. Geleceğin kendisine bir işaret göndermesini beklerken bugünün sunduğu imkânları görmezden gelir.

Ve belki de beklemenin en büyük paradoksu şudur: İnsan, hayatının değişeceği anı beklerken, hayatını değiştirebilecek anın tam içinde bulunabilir.

EDEBİYAT MAGAZİN

NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ ANNE CARSON KAZANDI

2026 Nobel Edebiyat Ödülü, Kanadalı şair, yazar ve çevirmen Anne Carson'a verildi. İsveç Akademisi, Carson'ı klasik edebiyat geleneğiyle modern anlatımı buluşturan, cesur ve yenilikçi eserleri nedeniyle ödüle layık gördü.
1950 yılında Toronto'da doğan Carson, şiir ve düzyazı arasındaki sınırları zorlayan özgün anlatımıyla çağdaş edebiyatın dikkat çeken isimleri arasında yer alıyor. Autobiography of Red ve Eros the Bittersweet gibi eserleriyle tanınan yazar, bu ödülle uluslararası edebiyat dünyasındaki yerini bir kez daha güçlendirdi.

ELİF ŞAFAK'A AVRUPA'DAN İKİ EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Yazar Elif Şafak, Gökyüzünde Nehirler Var romanıyla Fransa'da Prix Lorientales 2026 ödülünü kazanırken, Avrupa'nın kültürel mirasına katkıları nedeniyle 2026 Helena Vaz da Silva Avrupa Ödülü'ne de layık görüldü.
Portekiz merkezli Helena Vaz da Silva Avrupa Ödülü, Şafak'ın edebiyat aracılığıyla Avrupa'nın ortak kültürel mirasını koruma ve farklı kültürler arasında bağ kurma konusundaki katkılarını öne çıkardı.
Fransa'da verilen Prix Lorientales ise yazarın Gökyüzünde Nehirler Var adlı romanını ödüllendirdi. Eser, tarihsel anlatımı ve Mezopotamya ile Ezidi halkına uzanan temalarıyla jüri tarafından dikkat çekici bulundu.
Eserleri 58 dile çevrilen Elif Şafak, kazandığı bu iki ödülle uluslararası edebiyat alanındaki başarısını bir kez daha pekiştirdi.

FREİDA MCFADDEN'IN KİTAPLARI 90 MİLYON SATIŞA ULAŞTI

Gerilim türündeki romanlarıyla tanınan Amerikalı yazar Freida McFadden, dünya genelinde 90 milyon kitap satışına ulaşarak yayın dünyasında dikkat çekici bir başarıya imza attı.
Türkiyede çok satan ve severek okunan hizmetçi kitabını yazrı McFadden, özellikle sürükleyici olay örgüleri ve şaşırtıcı sonlarıyla geniş bir okur kitlesine ulaşan McFadden, çağdaş gerilim edebiyatının en çok okunan yazarları arasında yer alıyor. Yazarın başarısı, psikolojik gerilim ve gizem türlerine yönelik okur ilgisini de yeniden gündeme taşıdı.

EDEBİYAT MAGAZİN

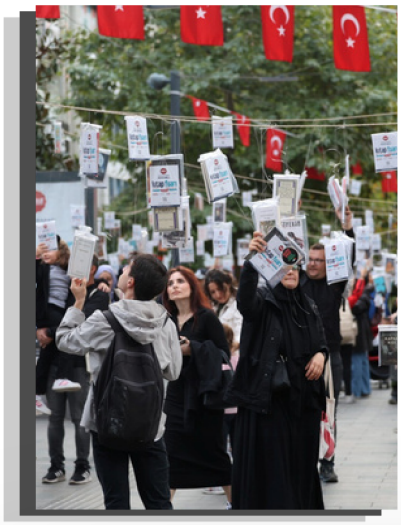

16. KOCAELİ KİTAP FUARI

Uluslararası Kocaeli Kitap Fuarı'nın geleneksel müjdecisi olan "Ağaçlar Kitap Açtı" etkinliği, kentte yine büyük bir coşkuyla karşılandı. İzmit Cumhuriyet Bulvarı ve Gebze Kent Meydanı'ndaki ağaçların dalları, yapraklar yerine binlerce kitapla donatıldı.
Sabahın erken saatlerinde meydanları dolduran yüzlerce kitapsever, ağaçlardan kitap toplayabilmek için adeta birbiriyle yarıştı. Dünya klasiklerinden çocuk edebiyatına kadar dallardan sarkan binlerce eser, başlama işaretinin ardından dakikalar içinde tükendi.
Kocaeli Büyükşehir Belediyesi tarafından okuma kültürünü yaygınlaştırmak amacıyla düzenlenen bu renkli etkinlik, her yıl olduğu gibi bu yıl da kentin kitaba olan yoğun ilgisini bir kez daha gözler önüne serdi.

AHMET ÜMİT'TEN DEVASA İLK BASKI: "ROMA'NIN BEŞ GÜNÜ"

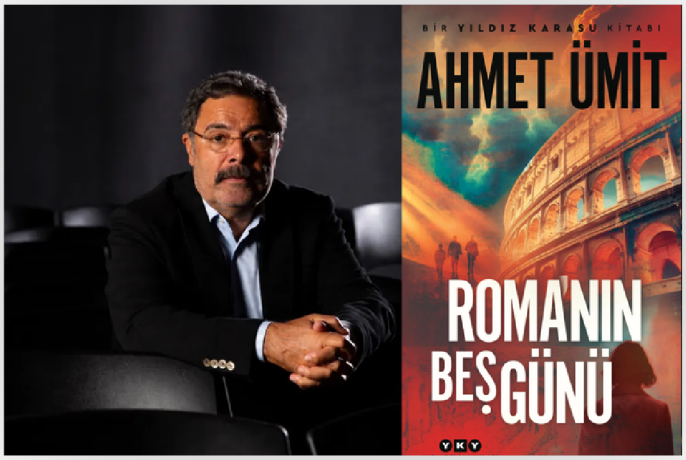

Yazar Ahmet Ümit'in yeni polisiye romanı "Roma'nın Beş Günü", Yapı Kredi Yayınları (YKY) etiketiyle okurların beğenisine sunuldu. Yoğun ilgi görmesi beklenen eser, yayıncılık dünyasında az rastlanır bir başarıya imza atarak tam 300 bin adetlik dev bir ilk baskıyla çıkış yaptı.
Roman, Berlin Emniyeti'nden tanıdığımız Başkomiser Yıldız Karasu ve yardımcısı Tobias Becker'in INTERPOL görevi için gittikleri Roma'da kendilerini teatral cinayetlerin ortasında bulmasını konu alıyor. Aydın'daki Afrodisias antik kentinden İtalya'nın başkenti Roma'ya uzanan bu gizemli hikaye; tarihi, mitolojiyi, klasik müziği ve arkeolojiyi cinai bir maratonda harmanlıyor.

TÜRK TİYATROSU ASIRLIK ÇINARINI KAYBETTİ

Tiyatro ve Edebiyatın Duayeni Haldun Dormen Hayatını Kaybetti
Türk tiyatrosu ve edebiyat dünyasının asırlık çınarı Haldun Dormen, 97 yaşında yaşamını yitirdi. Kültür-sanat camiasında derin bir boşluk bırakan usta sanatçının vefatı, tüm Türkiye'de büyük üzüntü yarattı. Yale Üniversitesi'ndeki eğitiminin ardından Türkiye'de Dormen Tiyatrosu'nu kurarak çağdaş oyunculuk disiplininin temelini attı. "Hisseli Harikalar Kumpanyası" ve "Lüküs Hayat" gibi dev yapımlarla müzikal tiyatroyu geniş kitlelere sevdirdi. Sayısız usta oyuncu yetiştirerek tiyatroyu kurumsallaştıran Dormen, Afife Tiyatro Ödülleri'nin de fikir babası ve kurucusuydu.Sahne tozunun yanı sıra üretken bir yazar olan Dormen; kaleme aldığı 11 özgün tiyatro oyunu ve yaptığı nitelikli oyun çevirileriyle Türk tiyatro literatürünü zenginleştirdi. Ayrıca kültür tarihimize ışık tutan "Sürç-ü Lisan Ettikse" ve "İkinci Perde" gibi popüler anı kitaplarıyla edebiyat dünyasında kalıcı ve silinmez bir iz bıraktı.

EDEBİYAT MAGAZİN

EVEREST YAYINLARI "İLK ROMAN YARIŞMASI" BAŞVURULARI SONA ERDİ

2006 yılından beri düzenlediği İlk Roman Yarışması'nın bu yılki başvuruları 31 temmuzda sona erdi.
Katılım Koşulları *Yarışmaya daha önce "romanı" yayımlanmamış yazarlar ve yazar adayları ilk romanlarıyla katılabilir. *Yarışmada yaş sınırı yoktur. *Roman dosyaları, ilkroman@everestyayinlari.com adresine e-mail olarak gönderilebilir. *Dosyaya katılımcının özgeçmişinin, posta adresinin ve telefon numarasının da eklenmesi gerekmektedir. *Yarışmacılar, yarışmaya tek bir eserle katılabilirler. *Yarışmaya son katılım tarihi 31 Temmuz 2026 Cuma günüdür.
*Yarışmayı kazanan kişi 7 Aralık 2026, Pazartesi günü açıklanacaktır. *Eserler, değerli Bahriye Çeri, Cemil Kavukçu, Çimen Günay Erkol, Gülhan Davarcı, Sibel Oral'dan oluşan jüri tarafından değerlendirilecektir.
*Yarışmayı kazanan yazarın eseri editoryal süreçlerin tamamlanmasının ardından Everest Yayınları tarafından yayımlanacaktır.

AHMET BÜKE 12 YIL SONRA YENİDEN RAFLARDA

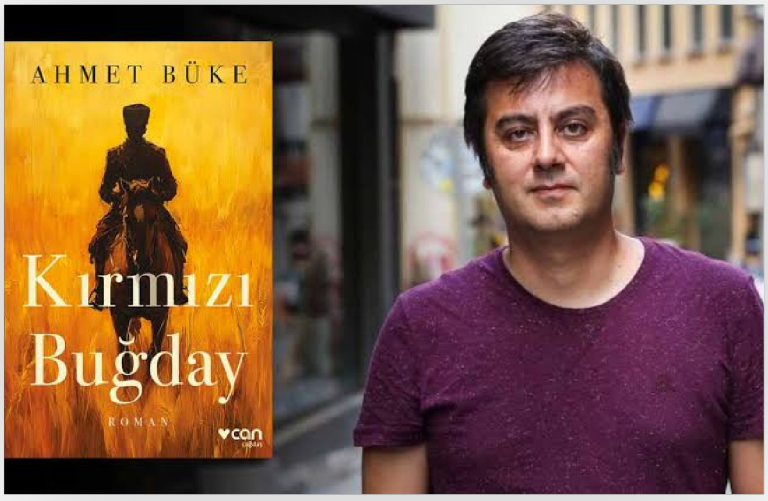

Ahmet Büke Özellikle öyküleriyle tanınan Sait Faik Hikâye Armağanı sahibi yazar, tam 12 yıl boyunca demlendirerek ve üzerinde çalışarak yazdığı yeni dönem romanı "Kırmızı Buğday"ı (Can Yayınları) yakın zamanda okurlarla buluşturdu. 12 yıllık bu uzun aradan sonra gelen tarihi-politik roman edebiyat çevrelerinde büyük övgü aldı.

Ahmet Büke, Kırmızı Buğday, Can Yayınları

1915'ten 20'lere uzanan sıkı bir dönem romanı ile karşı karşıyayız. Köylü, bey, efe, asker, politikacı, bürokrasi kavramları bir çembere dönüyor. Ve tabii ki kurşun yiyen gariban, kârlı çıkan sermaye oluyor. Esas oğlanımız Arap Ali Efe'nin hikâyesi ezilen, aç bırakılan, sindirilen köylülerle başlayıp Çanakkale cephesine, oradan da Hüseyniler adı takılan özel bir birlikle Ege dağlarında iç ve dış mihraklarla mücadeleye uzanıyor. Geçenlerde x'de İnce Memed'le karşılaştırılmıştı roman. Bu konuda çeşitli görüşler ve tartışmalar oldu. Okuyunca kendi kendime damar aynı dedim. Hatta ben ikisi arasında tercih yapsam Kırmızı Buğday'ı tercih edebilirim. Bu kişiden kişiye, beğeniden beğeniye değişebilecek bir durum. Kitabın sonunda Ali Efe'nin macerası yeni bir yola uzanıyor. İnşallah devam romanını yazar Ahmet Büke.

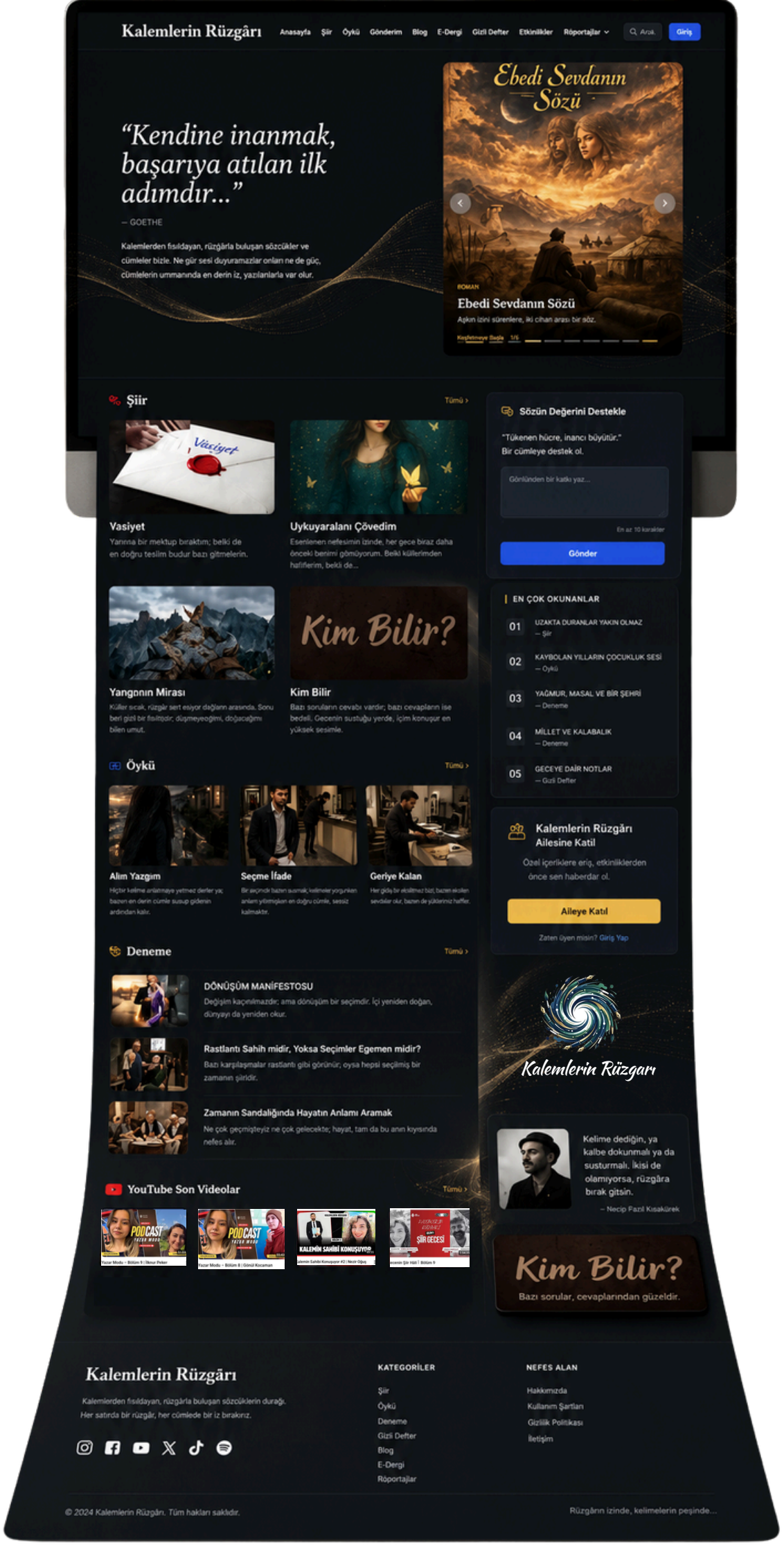
Kalemlerin Rüzgârı
Anasayfa
Şiir
Öykü
Gönderim
Blog
E-Dergi
Gizli Defter
Etkinlikler
Röportajlar
Giriş
"Kendine inanmak, başarıya atılan ilk adımdır..."
— GOETHE
Kalemlerden fısıldayan, rüzgârla buluşan sözcükler ve cümleler bizle. Ne gür sesi duyuramazlar onları ne de güç, cümlelerin ummanında en derin iz, yazılanlarla var olur.
Ebedi Sevdanın Sözü
ROMAN
Ebedi Sevdanın Sözü
Aşkın izini sürenlere, iki cihan arası bir söz.
Şiir
Tümü
Vasiyet
Vasiyet
Yarınna bir mektup bıraktım; belki de en doğru tesilim budur bazı gitmelerin.
Uykuyaralanı Çövedim
Esenlenen nefesimin izinde, her gece biraz daha önceki benimi gömüyorum. Belki küllerimden hafiflerim, belki de...
Sözün Değerini Destekle
"Tükenen hücre, inancı büyütür."
Bir cümleye destek ol.
Gönlünden bir katkı yaz...
En az 10 karakter
Gönder
Yangının Mirası
Küller sıcak, rüzgâr sert esiyor dağların arasında. Soru beri gizli bir fısıltıdır; düşmeyeceğimi, doğacağımı bilen umut.
Kim Bilir?
Kim Bilir
Bazı soruların cevabı vardır; bazı cevapların ise bedeli. Gecenin sustuğu yerde, içim konuşur en yüksek sesimle.
EN ÇOK OKUNANLAR
01 UZAKTA DURANLAR YAKIN OLMAZ — Şiir
02 KAYBOLAN YILLARIN ÇOCUKLUK SESİ — Öykü
03 YAĞMUR, MASAL VE BİR ŞEHİR — Deneme
04 MİLLET VE KALABALIK — Deneme
05 GECEYE DAİR NOTLAR — Gizli Defter
Öykü
Tümü
Alım Yazgım
Hiçbir kelime anlatmaya yetmez derler ya; bazen en derin cümle susup giderin ardından kalır.
Seçme İfade
Bir seçimdir bazen susmak; kelimeler yorgunken anlam yitirmişken en doğru cümle, sessiz kalmaktır.
Geriye Kalan
Her giden bir eksiltmez bizi; bazen eksilen sevdalar olur, bazen de yüklerimiz hafifler.
Kalemlerin Rüzgârı Ailesine Katıl
Özel içeriklere erişi, etkinliklerden önce sen haberdar ol.
Aileye Katıl
Zaten üyen misin? Giriş Yap
Deneme
Tümü
DÖNÜŞÜM MANİFESTOSU
Değişim kaçınılmazdır; ama dönüşüm bir seçimdir. İçi yeniden doğan, dünyayı da yeniden okur.
Rastlantı Sahih midir, Yoksa Seçimler Egemen midir?
Bazı karşılaşmalar rastlantı gibi görünür; oysa hepsi seçilmiş bir zamanın şiirdir.
Zamanın Sandalığında Hayatın Anlamı Aramak
Ne çok geçmişteyiz ne çok gelecekte; hayat, tam da bu anın kıyısında nefes alır.
Kalemlerin Rüzgârı
Kelime dediğin, ya kalbe dokunmalı ya da susturmalı. İkisi de olamıyorsa, rüzgâra bırak gitsin.
— Necip Fazıl Kısakürek
YouTube Son Videolar
Tümü
PODCAST
KALEMİN SAHİBİ KONUŞUYOR
ŞİİR GECESİ
Kim Bilir?
Bazı sorular, cevaplarından güzeldir.
Kalemlerin Rüzgârı
Kalemlerden fısıldayan, rüzgârla buluşan sözcüklerin durağı.
Her satırda bir rüzgâr, her cümlede bir iz bırakırız.
KATEGORİLER
Şiir
Öykü
Deneme
Gizli Defter
Blog
E-Dergi
Röportajlar
NEFES ALAN
Hakkımızda
Kullanım Şartları
Gizlilik Politikası
İletişim
© 2024 Kalemlerin Rüzgârı. Tüm hakları saklıdır.
Rüzgârın izinde, kelimelerin peşinde...

KARÜ

YAYINLARI

Kalemlerin Rüzgarı

Kalemlerin Rüzgarı Türkiye'nin En iyi Edebiyat oluşumudur.

INSTAGRAM
@kalemlerinruzgari

INSTAGRAM
@karuyayinlari

YOUTUBE
@kalemlerinruzgari

X (TWITTER)
@paragafinsonu

1K
@kalemlerinruzgari

1K
@karuyayinlari

SPOTIFY
YAZAR MODU

TIKTOK
@kalemlerinruzgari

FACEBOOK
@karuyayinlari

FACEBOOK GRUBU
KALEMLERİN
RÜZGARI